

ΗΘΙΟΚΘΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **ΝΕΑ ΖΩΗ**

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Εσωτερικοῦ Δρχ. 30

Ποχ. Ιερεὺς ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

Ἀμερικῆς Δολ. 1

*«Τὸ γράμμα ἀποντείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)»***ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ**

Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἐν τῇ εἰσηγήσει τοῦ πρὸς τὴν συνελθοῦσαν κατὰ Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας λόγον ποιούμενος περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, εἰπετὰ ἐξῆς ἀξιοσημείωτα:

«Τὸ ζήτημα τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἀξιοπρεποῦς συντηρήσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου προέχει παντὸς ἐτέρου ζητήματος, διότι ἐκ τῆς λύσεως αὐτοῦ ἐξαρτᾶται αὐτὸ τὸ μέλλον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας. Τὸ ζήτημα δὲ περὶ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου τέθεται ὡμὸν σήμερον, ἤτοι: θὰ μείνῃ ὁ ἐφημεριακὸς Κλῆρος εἰς τὴν εὐρίσκεται κατάστασιν καὶ θὰ εἶναι ἄπλοον τελετουργικὸν ὄργανον, ἢ θὰ ὑψωθῇ ὥπως καταστῇ πνευματικὸς παράγων καὶ πεφωτισμένος συντελεστής τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔργου καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας; Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ γείτονες ἡμῶν Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τῆς Σερβίας καὶ τῆς Ρουμανίας καὶ αὐτὴ ἡ τῆς Βουλγαρίας ἔχουσιν ἐφημεριακὸν Κλήρον ἀποκλειστικῶς ἐξ ἀποφοίτων θεολογικῶν καὶ ἱερατικῶν σχολῶν».

Δὲν ἠξεύρομεν ἂν αἱ πικραὶ αὗται ἀλήθειαι, ποὺ ἐξηλθον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλλάδος, συνεκίνησαν τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἂν ἔκαμαν τὰ μέλη αὐτῆς νὰ καλύψωσιν ἐξ αἰσχύνης τὸ πρόσωπον, ἢ ἂν ἦσαν φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἀποκλίνομεν νὰ πιστεύσωμεν τὸ δεύτερον, διότι ἡ θλῆρα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κατάστασις, πνευματικὴ τε καὶ οἰκονομικὴ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, εἶνε ἐν ἐπιγνώσει δημ. οὐργημα αὐτῆς τῆς Ἱεραρχίας. Ἐξαιρέσει τοῦ Μακ. Ἀθηνῶν, ἐλάχιστοι ἴσως ἱεράρχαι θὰ παραδέχωνται ὅτι ἐκ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου ἐξαρτᾶται αὐτὸ τὸ μέλλον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας. Δόγια βαρεῖα καὶ ὦμα! Πόσοι ἐκ τῶν μιτροφορέωντων ἐν θά ἐστενοχωρήθησαν, ἢ δὲν θὰ ἐμειδί-ασαν σαρκαστικὰ ὅταν ἤκουσαν πῶς ἀπὸ τὸν ἐφημεριακὸν Κλήρον, ἐξαρτᾶται αὐτὸ τὸ μέλλον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας.?

Πῶς θὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἀπὸ τὸν ἱερεῖα ἐξαρτᾶται αὐτὸ τὸ μέλλον τῆς ἐν Ἑλ

λάδι: Ἐκκλησίας, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν παύουν νὰ τιτοφοροῦν ἱερεῖς τοῦ ἀγραμμά-
τους καὶ τὰ κοινωνικὰ ναυάγια, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι χαιρεκακοῦν βλέποντες τὸν ρακέν-
δυτον ἱερέα καὶ ἐννοοῦν νὰ προσκυνοῦνται ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἄλλοι Ναυαρχοδονόσο-
ρες; Ἀπὸ τὸν ἱερέα ἐτολμήσατε Μακαριότατε νὰ εἴπητε πρὸς τοὺς... ὅτι ἐξαφθα-
ται αὐτὸ τὸ μέλλον τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, ὧν πολλοὶ τοὺς ἱερεῖς ὀδύζονται, δέ-
ρουν, καὶ θάνουν ὅταν τὸν συναντήσουν τοῖς λέγοντι: «Πολὺν καιρὸν εἶχα νὰ θῶ τὰ μούτρα
ἐν ἐκρηγύχῃ ἀκόμη αἰρετικῶς μᾶς φαίνεται παράξενον Μακαριώτατε.

Τῆς θλιβερᾶς καὶ σχεδὸν ἀθεραπεύτου καταστάσεως τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλή-
ρου, ὑπαίτιοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν θέλουν δοῦλον, ἐλλωτα, ἀνδρείκελλον, ἐξουθενώ-
μα· ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ πτωχοὶ ἀρχιμανδριτικοί, ἀμα γίνονται ἐπίσκοποι καὶ ἐγκαθιδρύ-
θουν σὲ παλάτια, καὶ φορέσουν τὰ χρυσά, τὰ πλήρη κωδωνίσκων, καὶ θέσουν ἐπὶ
κεφαλῆς τὸν ἀκάνθινον στέφανον!· τὴν μίτραν, μένουν ἀνεξέλεγκτοι.

Δυστυχῶς πάσχομεν ἀπὸ ἑλλειψιν ὕγιος Ἐκκλησιαστικῆς Πολιτικῆς. Ἐπι-
κρατεῖ Ἐκκλησιαστικὴ πολιτικὴ πολλὴ πεπαλαιωμένη, ἐντελῶς ἀσυγχρόνιστος. Τὸ
ἀπαντῶν τῶν ὁρεγομένων ἐπισκοπῆς ἀρχιμανδριτικῶν εἶναι νὰ γίνονται ἐπίσκοποι.
Δράσις, ἀλτρουϊσμός, θυσίαι, εἰς καὶ πολιτεία, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὡς τὴν θέλει ἡ θρη-
σκία τοῦ Χριστοῦ, ἔχουσιν οὐδαμοῦ. Πᾶσα ἐργασία, κήρυγμα, εὐχαί, λειτουργία, κό-
πος ὁλίγων δημάτων, πρέπει ν' ἀμειψθῇ μὲ μόνον νόμισμα τὸ πεντακοσιδραχμὸν.
Ποῦ εἶσαι Ἀπόστολε Παῦλε, νὰ μᾶς δῆς;

Ποιὸς ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου, τοῦ ἱερέως; Δὲν ἡ-
γαπήθη ὁ θρησκευτικὸς ἐργάτης, καὶ δι' αὐτὸ ποτὲ ἢ σχεδὸν ποτὲ, δὲν ὑψώθη, φω-
νὴ ἱκανὴ νὰ θελιώσῃ τὴν κατάστασίν του. Πένεται, φυτοζωεῖ, εἶναι ἀμόρφωτος, κι-
νεῖ τὸν οἶκτον καὶ τὴν περιφρονησιν ἐν Ἑλλάδι. Ἐνθ' ἐν Σερβίᾳ. Ρουμανίᾳ καὶ
Βουλγαρίᾳ, ζῇ ἀξιοπρεπῶς, εἶναι μορφωμένος, εἶναι σεβαστός, δρᾷ ἐπωφελῶς.

Ἀπὸ τὰ καυστικὰ αὐτὰ λόγια ἴσως τινὲς νὰ δυσφορήσουν, ἀλλὰ θὰ ὑπάρξουν
καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι θὰ χαροῦν διότι ἀκούουν φωνὴν ἐκ τῶν κάτω

Ἡ διόρθωσις τοῦ κακοῦ ἀπαιτεῖ θυσίας. Ἄν ὅμως τὸ κακὸν ὡς ἔχει δὲν διορθω-
θῇ, τ' ἀποτελέσματα θὰ εἶναι ὀλέθρια, καὶ οὐαὶ τοῖς ὑπαίτιοις.

Μακαριώτατε, οἱ καιροὶ οὐ μένεται, μὴ περιορισθῇτε εἰς λόγια. Ἄν ἀληθῶς πι-
στεύετε ὅτι δὲν πηγαίνομεν καλὰ, ζητήσατε τὴν διόρθωσιν τῆς καταστάσεως ἐμπρά-
κτως, ὡς ἄλλος Χρυσόστομος, μὲ θυσίαν καὶ αὐτῆς ἀκόμη ἐὰν δεῇ τῆς θέσεως. Σὺς
ὡς ἐκεῖνος, ἄλλως θ' ἀχθώμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὅ,τι λέγετε, λήγεται διὰ νὰ ἔχε-
τε τὴν δικαιολογίαν ὅτι τὸ εἶπατε, καὶ ἐπομένως ἐκάμετε τὸ καθήκον Σας. Ἀλλὰ
τὸ καθήκον δὲν γίνεται ἀπλῶς μὲ λόγια.

Διὰ νὰ σωθῇ ἡ ἀληθὴς ἐν δυσκολωτάτῃ θέσει εὕρισκομένη Ἐκκλησία
τῆς Ἑλλάδος ἀνίστηται, α') ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκόπων ἢ μητροπολιτῶν νὰ περιορισθῇ

εἰς ἓνα κατὰ ἑκατομύριον κατοίκων, καὶ αὐτὸς νὰ εἶνε μεμαρτυρημένης ἀρετῆς καὶ ἐξοχοῦ μορφώσεως, πρὸς δὲ, ἀπαραιτήτως ἔγγαμος, β') εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπισκόπου ἢ μητροπολίτου νὰ λαμβάνῃ μέρος ὁ λαὸς, πρὸς δὲ καὶ νὰ λογοδοτῇ, γ') νὰ περιορισθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν εἰς 3—4 χιλιάδας, καὶ δ') νὰ μὴ χειροτονῆται κανεὶς ἱερεὺς ἐὰν δὲν εἶνε μεγάλης μορφώσεως, ἵνα ἀποβρίνῃ πνευματικὸς παράγων καὶ πεφωτισμένος συντελεστὴς τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔργου καὶ τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας.

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΕΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ;

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μετὰ τὸ γεγονός τῆς καθόδου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος οἱ Μαθηταὶ ἤρξαντο δμιλοῦντες φανερά καὶ ἀφόβως ἐνώπιον τοῦ λαοῦ κηρύσσοντες τὸν Στανρὸν καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Πλήθη γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἐδέχθησαν τὴν διὰ πίστεως σωτηρίαν, τὰ ὅποια βιπτιζόμενα προσετίθεντο εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 120 πρώτων σεσωσμένων π.σθῶν, «καὶ ἀνέμενον ἐν τῇ διδασκίᾳ τῶν ἀποστόλων καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ (τῇ σχέσει τῇ ἀναμεταξύ των), καὶ ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καὶ ἐν ταῖς προσευχαῖς». Πράξ. β' 42. «καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν ἐπώλουν καὶ διέμεναι αὐτὰ εἰς πάντας, καθ' ἣν ἕκαστος εἶχεν χρεῖαν καὶ κόπτοντες τὸν ἄρτον κατ' ὅλους μετελάμβανον τὴν τροφὴν ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀπλότῃ καρδίᾳ, δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν ὁ δὲ Κύριος προσέθετε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς σ.σ.σ.μ.έ.ν.ο.υ.ς» Πράξ. β' 45—47.

Ὁ Κύριος ἐργάζεται ἀοράτως εἰς τὸν δεχθέντα τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ προσθέτει τοῦτον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς σωζόμενον ἢ σωθέντα.

Ἐν τῷ γ' καὶ δ' κεφ. τῶν Πράξεων περιγράφεται ἡ ἱατρικὴ ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἐνδὲς χωλοῦ, 40 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἐκ κοιλίας μητρὸς του. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐγένετο αἰτία ὅπως γίνῃ ὁ πρῶτος διωγμὸς κατὰ τῶν Μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Ἐνῶ δὲ οἱ Μαθηταὶ ἐλάλουν πρὸς τὸν λαόν, ἦλθον ἐπ' αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς . . . καὶ οἱ Σαδουκαῖοι, ἀγανακτοῦντες, διότι ἐδίδουν τὸν λαόν καὶ ἐκήρυττον διὰ τοῦ Ἰησοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτοὺς τὰς χεῖρας ἢ ἐπὶ αὐτοὺς

συνήχθησαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς, καὶ Ἄννας ὁ ἀρχιερεὺς καὶ Καϊάφας καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ, καὶ στήσαντες τοὺς Ἀποστόλους εἰς τὸ μέσον, ἠρώτων διὰ ποίας δυνάμεως ἢ διὰ ποίου ὀνόματος ἐπράξατε (τὸ θαῦμα) τοῦτο σεῖς; Τότε ὁ Πέτρος πλησθεὶς Πνεύματος Ἁγίου, εἶπε πρὸς αὐτοὺς. Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραὴλ . . . ὅς εἶνε γνωστὸν εἰς πάντας ἡμᾶς καὶ εἰς πάντες τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραὴλ, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου τὸν ὀποῖον σεῖς ἐσταυρώσατε, τὸν ὀποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν, διὰ τοῦτου παρίστανται οὗτος ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής· Οὗτος (ὁ Ἰησοῦς) εἶνε ὁ λίθος ὁ ἐξουθενωθείς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὅστις ἔγεινε κεφαλὴ γωνίας. Καὶ δὲν ὑπάρχει δι' οὐδενὸς ἄλλου ἢ σωτηρία, διότι οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶνε ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον μετὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὀποίου πρέπει νὰ σωθῶμεν· Πράξ. δ' 1-11

Ἀναμφιδόλως οἱ Μαθηταὶ εἶνε ἀγνώριστοι, παραβαλλομένης τῆς δράσεως αὐτῶν ἐφ' ὅσον εὗρίσκετο μετ' αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς σωματικῶς, καὶ τώρα ὅποτε ὁ Ἰησοῦς εὗρίσκετο μετ' αὐτῶν πνευματικῶς. Τότε ὁ Χριστὸς ἦτο ἐκτὸς αὐτῶν, τώρα ὁ Χριστὸς εὗρίσκεται ἐν αὐτοῖς. Τότε ἦσαν οἱ μαθητὴν Μαθηταί. Τώρα εἶνε οἱ ἐργαζόμενοι Μαθηταί. Τότε φόβος καὶ τρόμος, ἀπουσία τοῦ διδασκάλου. Τώρα χαρὰ εἰρήνη, ἰγαλλέκσεις καὶ τόλμη καταπλήσσευσαν μετὰ σοφίας καὶ θαυματουργικῆς δυνάμεως. Τότε ἡ παροῦσα ζωὴ ἐπεσκίαζε τὰ πάντα. Τώρα ἡ μέλλουσα ζωὴ κατέπαιε τὴν παροῦσαν. Τότε φόβος θανάτου, τώρα κατάργεις τοῦ θανάτου.

Ὡστε ἡ πρώτη γνωριμία μετὰ τὸν Ἰησοῦν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ, διότι ἡ ἁμαρτία ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἡ δὲ δευτέρα γνωριμία μετὰ τὴν ἀνάληψιν του, ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν, ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου. Δηλαδή δὲν ἀρκεῖ ἡ γνώσις τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ ἵνα σωθῇ ὁ ἄνθρωπος, εἶνε ἀνάγκη πλὴν τῆς πρώτης ταύτης γνωριμίας μετὰ τὸν Ἰησοῦν, νὰ περικολληθῇ αὐτὸν εἰς τὸν Σταυρὸν, κατόπιν εἰς τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Ἀνάληψιν Αὐτοῦ, ὅλα τὰ στάδια ταῦτα ἀπτελοῦν τὴν πρώτην γνωριμίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἀκόμη εὗρίσκεται ἐκτὸς ἡμῶν. Εἶναι ἀνάγκη, ἵνα μὴ ἀπολέσωμεν τὰ πάντα, ὅπως λάβωμεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τότε θὰ εἰσέλθῃ

ὁ Ἰησοῦς ἐν ἡμῖν ὡς ἡλύριος καὶ θὰ ἐργάζεται ἐν ἡμῖν καὶ δι' ἡμῶν πρὸς κατάρτισιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ σωτηρίαν τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων.

Συγκεκριμένως :

Ἄν ἀδελφε, ἐφ' ὅσον ἀκούεις κήρυγμα, νηστεύεις, μεταλαμβάνεις, ἀνγκινώσκεις Γραφήν, προσεύχεσαι, ἐλεεῖς, ἢ ἄλλο τι ὅμοιον πράττεις, κρίθίνεσαι ἐκυτὸν ἐν Κοινωνίᾳ μετὸν Χριστὸν καὶ ἡ καρδιά σου πάλαι ἀπὸ εὐχρηστῆσιν καὶ γλυκύτητι, εὐθὺς δὲ ὡς παύσεις ταῦτα ἐργαζόμενος, ἐπανέρχεται εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸν θόρυβον, εἰς τὰ μάταια, καὶ ἡ καρδιά σου αἰμάσσει ἀπὸ τὰς ἡθικὰς πληγὰς τῆς λεγομένης ζωῆς, ἔχεις ἀδελφε, τὴν πρώτην γνωριμίαν μετὸν Ἰησοῦν καὶ εἰς τὸν ἀνέκτανος νὰ ζήσης εὐτυχῆς εὐθὺς ὡς ὁ Ἰησοῦς ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν σωματικὴν ὅπτι κὴν ἀκτῖνὰ σου, τοῦτο συμβαίνει διότι ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκεται ἐκτὸς Σοῦ. — Ἐὰν ὅμως ἀ'σθίνεσαι διαρκῆ χιρὰν, διαρκῆ ἀγχαλλίασιν, διαρκῆ ἀφοδίαν διὰ τὸν θάνατον, ὁρμὴν ἀκατασχετον διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐν σεαυτῷ, ἐν τῇ οἰκογενείᾳ σου, μετὰ τῶν φίλων σου καὶ τοῦ ἔθνους σου, ἀγωνίζεσαι διὰ τὴν τοιαύτην ἀγίαν ἐν σοὶ θεῖαν ροπὴν καὶ κλίσιν μετὰ ὅλας σου τὰς δυνάμεις, ἡθικὰς, ψυχικὰς, θλικὰς σωματικὰς καὶ ὅσας τοιαύτης διαθέσεις τῶν φίλων, συγγενῶν καὶ γνωστῶν σου, τότε ἔχεις κάμει τὴν δευτέραν γνωριμίαν μετὸν Ἰησοῦν, καὶ ὁ Ἰησοῦς εὐρίσκεται ἐν σοὶ, καὶ δὲν εὐρίσκεται δι' ἄλλην αἰτίαν εἰμὴ διότι σὲ ἡγόρασε διὰ τοῦ αἵματός του, τὸ ὅποσον ἔχουσε διὰ σὲ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει «ὡς τὸ σῶμα εἶνε ἐν καὶ ἔχει πολλὰ μέλη, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐνός, πολλὰ ὄντα εἶνε ἐν σώμα, οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, διότι ἡμεῖς πάντες διὰ τοῦ ἐνός Πνεύματος ἐβλαπτίσθημεν (δὲ ὁ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) εἰ ἐν σῶμα (πνευματικόν)... καὶ σὲς εἰσθε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη κατὰ μέρος, καὶ ἄλλους μὲν (ἐξ ὑμῶν) ἔθεσιν ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτον Ἀποστόλους, δεύτερον προφῆας, τρίτον διδασκάλους (τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ), ἔπειτα θύματα, ἔπειτα χαρίσματα λαμπρῶν, βοηθείας, κύβερνήσεως (ἐκκλησιῶν), εἰδὼ γλωσσῶν (διὰ τὸ κήρυγμα εἰς ἄλλους λαοὺς τῆς Γῆς)... Ζητεῖτε δὲ τὰ καλλίτερα χαρίσματα» Α'. Κορινθ. ιβ'. 12—31. Ἦτοι ἀνήκει; ἀδελφε εἰς τὴν ζώσαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τὴν ὄντως Ὀρθόδοξον, καὶ εἶσαι ἐν τιμῶν μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ πραγματοποιῇς κάποιαν λειτουργίαν ἐν τῷ Πνεύματι.

κῶ Σώματι τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ ζώσῃ Ἐκκλησίᾳ, δηλαδὴ, ὅχι διὰ τὴν σωτηρίαν σου πλέον, διότι ἐσώθης δωρεάν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐκχυθέντος δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Γολγοθᾷ, διὰ τὸ νὰ σὲ ἐξαγοράσῃ δηλαδὴ, καὶ νὰ μὴ ἀσχολῇσαι πλέον διὰ τὰς ἁμαρτίας σου, διότι Ἄλλος ἔχει ἀναλάβει αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἔφεραν εἰς πέρας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ σοὺ προσφέρεται δωρεάν ἢ ἄφεςις τῶν ἁμαρτιῶν σου, ὅπως καὶ εἰς τὸν Ἀγστὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ συνέβη, ἐπομένως ἐὰν ἀνήκῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν σωζομένων, ὀφείλεις νὰ ἐργάζεσαι μίαν ἀπὸ τὰς ἐργασίας τὰς ἀναφερομένας ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἀγιον ἀνωτέρω εἰς τὸ ιβ' κεφάλαιον τῆς Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀγίου Παύλου,

Ποίαν ἀπὸ ὧν ἐργάζεσαι; Καὶ ἂν ἐργάζεσαι κάποιαν ἐξ αὐτῶν τῶν ἐργασιῶν, ζητεῖς ἐν τῇ προσευχῇ σου νὰ σὲ προαγάγῃ ὁ ἐκύριός σου εἰς κινεώτερα χαρίσματα; Δηλαδὴ εἰς ἀνωτέρω λειτουργίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον εἰς ἀνωτέραν θέσιν ἐν τῇ ἐργασίᾳ μας τῇ πνευματικῇ; Ἐὰν τοῦτο συμβαίῃ ἐν τῇ ζωῇ σου τρισγαπητὲ μου ἀδελφε, τότε τὸν Χριστὸν ἔχεις ἀσφαλίιστα ἐν σοί, ἂν ὁ μὴ, ὁ μὴ γένοιτο, ἀγωνίζεσαι ἀκόμη διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου ἀγνοεῖς καὶ ταλαντεύεσαι σὺν μαραιμένο φύλλο, διὰ τὴν μετὰ θάνατον τύχην σου, τότε μάθε ὅχι ἀπὸ ἡμῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον λέγεις ἐκκύριόν σου, χωρὶς νὰ τὸν ἔχεις, ἀπλούστατα διότι δὲν τὸν δουλεύεις, καὶ δὲν τὸν δουλεύεις διότι δὲν τοῦ ἐμπιστεύεσαι τὰς ἁμαρτίας σου, καὶ ἀγωνίζεσαι ἀλαίωρε νὰ ἐλευθερωθῇς διὰ τῶν ἰδίων σου χειρῶν, ἐνῶ αὐταὶ εἶναι δεδεμέναι μεθαρείας καὶ ἀσφαλεῖς ἀλύσεις! Στρέφεις κάποια καὶ τὸ πρόσωπόν σου πρὸς τὸν Χριστὸν, ὅστις εὐρίσκεται ἐκτός σου καὶ τοῦ ὑπόσχουσαι νὰ τὸν δουλεύῃς, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν κινεῖσαι πρὸς τοῦτο οἰμώξεις. ταλαίπωρε ἁμαρτωλέ, ἀπὸ τοὺς πόνοους τοὺς φρεσκοῦς τῶν ἀλύσεων μὲ τὰς ὁποίας εἶσαι πανταχόθεν διέσμιος! Ταλαίπωρε Ἀμαρτωλέ! Ὁ Χριστὸς δὲν δέχεται καμμίαν ὑπηρεσίαν προσερχομένην ἀπὸ σοῦ! Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ σὲ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν βενήν πλάνην τοῦ νὰ ὁμολογῇς σεαυτὸν ἁμαρτωλὸν καὶ οὐχὶ σωζόμενον! «Ἐξέσῃς τὰ ἔργα σου ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι οὔτε ζεστός, εἶθε νὰ ᾔσῃ ψυχρὸς ἢ ζεστός, οὔτως, ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρὸς, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστός, μέλλω νὰ σὲ ἐξειλέσω

ἐκ τοῦ στόματός μου» Ἀποκάλ. γ' 18. «Εἰξεύρω τὰ ἔργα σου, ὅτι τὸ ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῆς. καὶ εἶσαι νεκρὸς» Ἀποκ. γ' 1.

Ἀγαπητὴ πρώην συναμαρτωλὲ ἀδελφέ μου, ἐάν ὁ Χριστὸς εὕρεται ἐκτός σου καὶ ἀγωνίζεσαι ἵνα τὸν συναντήσης «Ὁ Θεὸς παραβλέψας τοὺς καιροὺς τῆς ἀγνοίας τῶ ρ α , παραγγέλει εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους πανταχοῦ νὰ μετανοῶσι (καὶ οὐχὶ νὰ ἀγωνίζωνται διὰ τὴν σωτηρίαν των) » Πράξεις ιζ', 30. Ὡστε μὴ βραδύνεις, τώρα, αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἐπικαλέσθητι Αὐτὸν, ὡς ὁ Ἀησιῆς, διότι Αὐτὸς λέγει ὅτι «Ἴδού ἔσταμαι εἰς τὴν θύραν καὶ κρούω» Ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς Μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν θέλω εἰσελθεῖν πρὸς αὐτόν, καὶ θέλω δεῖπναί μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ' Ἐμοῦ». Ἀποκάλ. γ'. 20. «Ναί ἔρχου Ἐύριε Ἰησοῦ» Ἀμήν. Ἀποκ. ιδ' 20.

Ἀθῆναι Ὁρθόδοξος Χριστιανική Ἀδελφότης ὁ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»

ΣΕΜΟΦ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ *largou*

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

¹ (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ποῦ δὲ ὀφείλονται τὰ μεγαλουργήματα τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων τὰ ὅποια διηγεῖται ἡ Ἱστορία; Ὀφείλονται τὰ Ἑλληνικὰ μεγαλουργήματα εἰς τὰ ἰδανικά, ἡ ἰδεώδη, τῶν ἀγωνιστῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων, τῶν Συγγραφέων, τῶν Κηρύκων καὶ Μαρτύρων τῆς Ἐλευθερίας καὶ Δικαιοσύνης, τῶν ἀνδρείων πολεμιστῶν καὶ τῶν σφαγέντων Μεγαλοκηρύκων καὶ Μεγαλομαρτύρων ὑπὲρ Χριστοῦ. Ποία δὲ εἰσὶ τὰ ἰδεώδη, ἡ ἰδανικά, τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων; Εἶνε ἡ ἀληθὴς ἰδέα τῆς Ἐλευθερίας, ἡ ἀληθὴς ἰδέα τῆς Πατρίδος, ἡ ἀληθὴς ἰδέα τῆς ἀληθοῦς θειοτάτης θρησκείας τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, ἡ ἀληθὴς ἰδέα τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς ἢ Εὐαγγελικῆς Δικαιοσύνης. Τὰ δὲ ἰδανικά, ἡ ἰδεώδη, ταῦτα εἰσὶ δῶρα τῆς Πανσοφίας τοῦ Ἀγαθοδότη, Παγεπιστήμονος καὶ Παγνώστου Θεοῦ πρὸς τὴν εὐγενεστάτην, ἐνδοξοτάτην, ἱστορικωτάτην, πολυπαθεστάτην καὶ φιλομουσοτάτην Ἑλληνικὴν Φυλὴν, ἣν ὁ Θεὸς προώρισε διὰ τοὺς εὐγενεστάτους καὶ ὠφελιμωτάτους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τοῦτο ἐδόθη εἰς τὴν Κοσμοκλυτον, κοσμοπλευτον καὶ κοσμοφεγγῇ Ἑλληνικὴν Φυλὴν ἡ ὑψηλὴ, θεία, ὠραιοτάτη ἑκπαλγος καὶ ἀθάνατος γλῶσσα ἥτις περιέχει τοὺς θησαυροὺς τῆς σοφίας καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀθανάτου Χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου. Ἐπίσης θεῖον δῶρον εἶνε ὁ ἔρως πρὸς τὴν σώτειραν Ἀλήθειαν, ὁ ἔρως πρὸς τὴν φιλότατην καὶ αἰωνοκλεῖν Πατρίδα καὶ ὁ ἔρως πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἀγίαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἔρως υπεράφρατος, ἰσχυρώτατος καὶ πανάπειρος. Ἴδού λοιπὸν τὰ νικηφόρα ὅπλα τῶν προγόνων ἡμῶν

Ἑλλήνων ποῖα εἶνε, μετὰ τὰ ὅποια οἱ πανένδοξοι ἀγωνισταὶ πρόγονοι ἡμῶν ὠπλίσθησαν, οἱ ἐρικυδεῖς καὶ ἐρίσεπτοι παναοιδίμοι ἀπελευθερωταὶ ἡμῶν καὶ οἱ μεγαλῶνυμοι καὶ ἀνδρείοτατοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, οἱ μεγαλουργήσαντες κατὰ τῆς Τυραννίας καὶ κατὰ τῆς Εἰδωλοκρατίας ἢ ψευδοθείας. Μετὰ τὰ ἰδανικὰ ταῦτα καὶ μετὰ τὸν θειότατον ἔρωτα ὁ Μέγας Θεὸς ἡμῶν ὠπλισε τοὺς εὐσεβεστάτους καὶ ἀνδρειοτάτους προγόνους ἡμῶν τοῦ 1821 καὶ τοὺς σφαγέντας Μάρτυρας τῆς ἀγίας Πίστεως ἡμῶν.

Διὰ τοῦτο ὅλη ἡ ἀνθρωπότης θαυμάζει τὰ ἰδανικὰ, ἢ τὰς ἰδέας, τῆς ἀθανάτου ἀξιοῦ ἀγαστοῦ καὶ Μεγαλωνύμου Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἡμῶν, θαυμάζει τοὺς πανευκλεεῖς ἀγωνιστὰς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ ὑπὲρ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, διότι "λληγες τὸν πολιτισμὸν καὶ ἀνθρωπισμὸν ἔδωκαν τὴν ἰδέαν τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας καὶ τὴν ἀγίαν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλους τοὺς πεπολιτισμένους σήμερον λαοὺς. Λοιπὸν οἱ ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ ὑποτάξωσι, νὰ τυραννήσωσι λαοὺς καὶ ἀρπάσωσιν ἀδίκως τὰ ἄλλα ἔθνη, ἀλλ' εἶχον θεῖον, θεόκρανον, ἱερὸν σκοπὸν ὡς εἵπομεν, τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν. Ἐπομένως οἱ ἀγῶνες τῆς φυλῆς ἡμῶν ἦσαν ὠφελιμώτατοι, σωτήριοι, ἀπελευθερωτικοὶ ἀπὸ τῆς τυραννίας καὶ τῆς λατρείας τῶν ψευδῶν Θεῶν. "Οτι δὲ οἱ ἄνδρες καὶ εὐλαβέστατοι προπάτορες ἡμῶν ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 εἶχον τὰ ἰδανικὰ τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ πίστεως ὡς καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς θρησκείας, τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἔργων τοῦ πανθαυμάστου ἀγῶνός των, καὶ δεβαιούται ὑπὸ τοῦ ὅρκου ὃν ἔδωκαν ἐνώπιον τοῦ ὄντως Μεγάλου ἥρωος καὶ ἀνδρείου τοῦ ὄντως μεγαλοκῆρυκος καὶ μεγαλομάρτυρος τῆς ἀληθείας ἀειμνήστου Ἱεράρχου Γερμανοῦ Πατρῶν. Ἐχόντος ὡς ἐξῆς. α' Ὁρμζόμεθα εἰς τὸν Τίμιον Σταυρὸν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ τὴν Πίστιν καὶ τὴν Πατρίδα. Ἐλευθερία ἢ θάνατος»,

Τὶ ἐννοοῦν διὰ τοῦ ὅρκου τούτου οἱ πανεύφημοι καὶ ἀξιωματικοὶ πρόγονοι ἡμῶν; Ἐννοοῦν ὅτι ἀγαπῶσι τὸν Χριστὸν Θεὸν μέχρι θανάτου, ὅτι ἀγαπῶσι τὸν πλησίον των, ἦτοι τοὺς ἀδελφοὺς Ἑλληνας καὶ θυσιάζονται διὰ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, καὶ τοιοῦτος ὅρκος ἐδυνάμωσε τοὺς ἀξιοθαυμάστους, ἀξιωματικούς καὶ ἀξιοζηλεύτους ἀγωνιστὰς καὶ ὄχι τὰ ὀλίγα καριοφίλια τοῦ Α; ἢ Β, γενναιοτάτου καὶ ἀνδρειοτάτου ἀγωνιστοῦ ἢ πανυπερθαυμάστῶν ἀγωνιστριῶν ἀνδροφρόνων καὶ ἀνδροπρεπῶν Ἑλληνίδων, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐδυνάμωσεν ὅλους τοὺς καρτεροψύχους καὶ λεοντοκαρδοὺς ἀρχηγοὺς καὶ ἀγωνιστὰς τοῦ 1821 μετὰ τὰ ἰδανικὰ των καὶ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τὴν Πατρίδα, ἦτοι πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς.

Εἰς Λαὸς ὑπόδουλος, ἢ μᾶλλον μία ὁμὰς ἀγωνιστῶν, χωρὶς ὄπλα, χωρὶς χρῆμα, χωρὶς ἀσκήσιν καὶ στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν, χωρὶς ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τῶν ἰσχυρῶν, κατάρθρωσεν ν' ἀγωνισθῇ καὶ νὰ νικήσῃ μίαν Κραταιοτάτην καὶ ἀπέραντον Αὐτοκρατείαν, ἣν τότε ἐφοβεῖτο καὶ ἡ Εὐρώπη! Τὴν δύναμιν ποὺ ἐνίκησε τὴν ἔδωκαν ὄχι τὰ ὄπλα καὶ οἱ στρατοί, ἀλλ' ἡ πίστις των, ἡ σταθερὰ, ἡ ἀδιάσειστος, ἡ θεσμὴ, ἡ ἀκλόνητος, ἡ ἀδιάκριτος Πίστις εἰς τὸν Παντεδύναμον Θεόν

Ἐὰν δὲ ὁ ἄνθρωπος Σεβασμιώτατε κ. Ἰωακείμ ἀπολέσῃ τὰ ἰδανικὰ του, δηλαδὴ τὴν ἰδέαν τῆς θρησκείας του, καὶ τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος του, τὴν ἰδέαν τῆς θρησκείας του, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς ἀγάπην του, τό-

τε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπώλεσε τὴν ἀληθῆ ἀξίαν του, ἀπώλεσε τὴν τιμὴν του, ἀπώλεσε τὴν εὐτυχίαν του, εἶνε ἐν πτώμα ἡθικὸν ἀκίνητον πρὸς ὠφέλειάν του, εἶνε ἐν ἡθικὸν κοινωνικὸν ναυάγιον καὶ ἐρείπιον, εἶνε ἐν ἐλώριον ῥίχος ἡθικὸν καὶ διαγοητικὸν παθὸν εὐνουχισμόν πνευματικὸν καὶ ἡθικὸν, ἐν πτώμα αὐτόχρημα ἡθικὸν ἀκίνητον πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν του, — μὲ λίγα λόγια εἶνε μία σπληνικὴ ψυχοσύνθεσις. — Ἀλλοίμονον, καὶ τρεῖς ἀλλοίμονον, εἰς τὸ Ἔθνος ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἀπώλεσε τὰ ἰδανικά του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ πρὸς τὴν ἀγίαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ Ἔθνος ἐκεῖνο θὰ δυστηγῇ θὰ τυραννηθῇ θὰ ἀπολεσθῇ, καὶ χαθῇ, διότι θὰ αἰχμαλωτισθῇ. Οἱ πολυειδεῖς, πάμπολλοι ἀμελῆτικοι καὶ ἄσπονοι ἐχθροὶ καὶ δεινοὶ πολεμήτορες, τῆς φιλάτης ἡμῶν Ἑλλάδος καὶ ἰδίᾳ οἱ Σοφοὶ Σιπνισταί, γνωρίζουσι ποῦ εἶναι ἡ δύναμις τῶν Ἑκλήνων, ἡ ἀληθινὴ καὶ πραγματικὴ. Εἴνε εἰς τὰ ἰδανικά των, εἶνε εἰς τὴν χαριτόβρυτον, θεολάλητον, θεῖαν ὄντως ὡραίαν ἐριαυγὴ καὶ ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν των, εἶνε εἰς τὴν Ἀγίαν πίστιν τοῦ Σωτῆρος μῶν Χριστοῦ.

Προσπαθοῦσι λοιπὸν νὰ εξαφανίσωσι τὰ ἰδανικά τῆς ὄντως θεοδοξάστου θεοφορήτου, θεοτιμήτου καὶ θεοσώστου Πατρίδος ἡμῶν, τῆς Ἀληθοῦς Ὁρθοδόξου εὐαγγελίας ἡμῶν, καὶ τῆς ἀληθοῦς Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀρετῆς ἀκόμη ἀπὸ τὴν Νεότητα καὶ Νεολαίαν πρὸ πάντων ἡμῶν. Προσπαθοῦσι νὰ διαφθείρωσι τὴν ὄντως ἔκπαγλον, μελισταγῇ καὶ Χαριτόβρυτον Ἑλληνικὴν μας γλῶσσαν, διότι ἡ θειοτάτη καὶ Ὁραιοτάτη ἡμῶν γλῶσσα ἔχει τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἀρχαίας Φιλοσοφίας, τῆς Νεωτέρας Χριστιανικῆς Φιλοσοφίας, καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἱερωτάτου Εὐαγγελίου.

Ἐργάζονται λοιπὸν εἰς τὸ Ἐξωτερικόν—αἱ διάφοροι Μυστικαὶ Ἐταιρεῖαι καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἑβραϊοαντιχριστομασσόνων Σοφῶν Σιωνιστῶν— καὶ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος οἱ Ὁρθολοισταί, οἱ ἄθεοι, οἱ ἀντίχριστοι οἱ ἀρνησὶθησκοὶ καὶ ἀρνησὶθεοὶ ἐλευθεροτέκτονες, ἐλευθεροκτίσται—(μασσόνοι) Κληρικοὶ τε καὶ λαϊκοί—, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἀσεβέστατοι μαλλιαροὶ καὶ κομμουνισταὶ οἱ βαρεῖς προδατόσχημοι λύκοι καὶ ὑπέρλυκοι ψευδοδιδάσκαλοι ψευδοπαιδαγωγοὶ καὶ προπατόλυκοι ψευδολόγοι καὶ ψευδοπατριῶται κοσμοπολίται καὶ γυρολόγοι γραικύλοι, ΝεοἙλληνες οὗτοι, νῦν, λέγω, ἐργάζονται νὰ καταστρέψωσι τὴν θεοχάλευτον, θεόδομητον, θεόκτιστον καὶ θεοσκέπαστον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ τὴν ἀγίαν πίστιν εἰς Χριστὸν.

Διότι εἰς τὴν αἰζῶνον, πνευματεργετιδα καὶ ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν Ἑλληνικὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν φοβεῖται ὁ ἀντίχριστος, ὁ μισόθεος ὁ βύθιος εἰς πανουργίας Διέβολος.

Λοιπὸν σήμερον εἶνε δι' ἡμᾶς ὁ μέγιστος πόλεμος ὑπὲρ τῶν ἰδανικῶν τῆς ἀγαπητοῦς Μαρτῆρος Ἑλλάδος, καὶ ὑπὲρ τῆς γλώσσης τοῦ Ἀγιοτάτου Εὐαγγελίου, μὲ τὰ ὅποια ἐστηρίχθη καὶ ἠλευθερώθη ἡ Ἑλλὰς διὰ τοῦ ἁγῶνος τοῦ 1821. Πόλεμος μεγίστης ἀξίας εὐδαιμονίας καὶ ἀγῆρω καὶ ἀλήκτου μακαριότητος. Ἐχόντες δὲ παράδειγμα τοὺς ἀνδρείοτάτους, εὐσεβεστάτους καὶ ἐνδοξοτάτους προγόνους ἡμῶν, τοὺς ἠλευθερώσαντας ἡμᾶς, ὀφείλομεν νὰ ὀρμισθῶμεν πάντες οἱ πιστοὶ —Κληρικοὶ τε καὶ λαϊκοί—ὡς καὶ αὐτοὶ ὥρμισθησαν καὶ ἠγωνίσθησαν:

«Ὁρμιζόμεθα εἰς τὸν Τιμιώτατον Σταυρὸν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ τὴν Πίστην καὶ τὴν Πατρίδα».

Τούτον τὸν ὅρκον δώσαντες οἱ πρόγονοι 'Ελευθερωτ' ἡμῶν ἐδοξάσθησαν καὶ δοξαζοῦνται ἐπὶ τῆς γῆς· ἀλλὰ μᾶλλον δοξάζονται οἱ μακαριώτατοι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διότι ὁ 'Αγωνοθέτης καὶ Νικοποῖος Κύριος ἡμῶν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν πανευδαίμονα ἀθανάσιαν καὶ ἀειζωίαν καὶ τὴν θεῖαν δόξαν, καὶ ἀδιάδοχον καὶ ἄληκτον εὐκληρίαν καὶ μακαριότητα ὡς ἀγωνισαμένους ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος καὶ ἐκπληρώσαντας ἐπὶ τῆς Γῆς διὰ τοῦ τιμιωτάτου αἱματός των, τὰ καθήκοντα πρὸς τὴν 'Αγίαν Πίστιν, καὶ πρὸς τοὺς στενάξαντας ἀδελφούς των. Ναί!

Παρακολουθῶ καὶ γὰρ μετὰ χαρᾶς ὑπεραφράστου πνευματικῆς καὶ ἀντακουσίσεως ἀνεκλαλήτου καὶ ἀπερίγραπτου τοὺς ὄντως τιμίους ἀγῶνας τῆς λίαν ἀγαπητῆς μοι ἐν Κυρίῳ «Νέας Ζωῆς» τοὺς ὁποίους εὐθαρσῶς διεξάγει ὑπὲρ τῆς 'Ορθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ κατὰ τῶν Σιμωνιακῶν καὶ θρησκευτικοκαπήλων 'Αρχιερέων, ψευδοθεολόγων, ψευδοφιλοσόφων καὶ λοιπῶν τραυῶν—κατὰ κόσμον—καὶ πεπλανημένων πλάνων. Μὴ δυνάμενος δὲ καὶ ἐγὼ νὰ ἀναμένω ὅλα ἐκ τῆς «Νέας Ζωῆς» καὶ τοῦ ὄντως Ζηλωτοῦ, ἀξιοπαύου, ἐξαιρετικῶς, ἀξιομιμητοῦ, ἀξιοθαυμάστου καὶ ἰδεολόγου λογίου ἱερέως τοῦ καὶ Διευθυντοῦ τῆς κ. Γεωργίου Κ. Φραντζεσκάκη τοῦ συμμάρτυρός μοι τῆς 'Αληθείας, ὑψῶν φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῶν ἐχθρῶν τούτων καὶ προδοτῶν τῆς 'Ορθ. Χριστιανικῆς θρησκείας, τασσόμενος ὁλοφύχως παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ παρακαλῶν αὐτὸν νὰ συνεχίσῃ τοὺς ὄντως εὐγενεῖς, ἡρώϊκους ψυχотρόφους, ὁσιωτικούς καὶ 'Εθνωφειλεστάτους ἀγῶνάς του, πρὸ τῶν ὁποίων θέλει εὑρεῖ ὑποστηρικτάς, ὁλόκληρον τὴν ὑγίαν καὶ εὐφρονοῦσαν 'Ελληνικὴν Κοινωνίαν τὴν Χριστιανικὴν, 'Αρχηγὸν δὲ τὸ θεμελιωτὴν τῆς 'Αγίας ἡμῶν Πίστεως καὶ 'Εξουσιαστὴν τοῦ Παντός Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦν Χριστὸν, πρὸ τοῦ 'Οποίου θέλουσι κάμψαι γόνυ ὅλα αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. Ἡ μήπως νομίζουσιν τὸσον ὁ Σεβ. Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. 'Ιωακείμ, ὅσον καὶ ὁ κ. Ν. Λούδαρης ἢ οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ κ. 'Ιωακείμ 'Ορθολογισταὶ δημοσιογράφοι 'Αθηνῶν κ. κ. Σπ. Μελάς (Φορττούνιο) καὶ Κ. 'Αάθνατος, οἱ ὁποῖοι ὄχι ὡς ὀρθόδοξοι, ἀλλ' οὔτε κανὼς Χριστιανοὶ 'Ελληνες δέν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν—ὅτι ἐξέλειπεν ἡ πίστις καὶ ἡ πεποίθησις εἰς τὸν Σταυρωθέντα διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν καὶ 'Αναστάντα διὰ τὴν δικαιοσύνην ἡμῶν θεάνθρωπον Χριστὸν; Βεβαιοῦμεν ὅλα τὰ Διαβολοβλαστοურγήματα Συστήματα τῆς πλάνης, τοῦ ἐρέβους, καὶ τοῦ σκότους ὅτι, μέ τὴν δύναμιν τοῦ Παντοδυνάμου καὶ παναληφοῦς Θεοῦ ὑπαρχοῦσιν ἄληθινοί, γνήσιοι καὶ πραγματικοὶ 'Ορθόδοξοι Χριστιανοὶ ἔτοιμοι ὄντες καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν των νὰ θυσιάσωσιν—ἐὰν παραστῇ ἀνάγκη—χάριν τῆς 'Αληθείας.

Οἱ πανέντιμοι καὶ πάνσεβάσμιοι Πατέρες ἡμῶν ἠγωνίσθησαν τῷ 1821 καὶ ἡλευθέρωσαν τὴν φιλάτην μας Πατρίδα 'Ελλάδα ἀπὸ τοὺς ἀντιχριστοὺς καὶ θρησκομανεῖς ὁπαδοὺς τοῦ ψευτοπροφήτου Μωάμεθ καὶ τὸ κατώρθωσαν—ὡς προείπομεν—ἔχοντας πάντοτε βοηθὸν τὸν Δημιουργὸν τῶν ὅλων καὶ Συνοχέα τοῦ Παντός Κυρίου ἡμῶν. Τώρα πλησιάζει ὁ καιρὸς νὰ ἡλευθερωθῇ καὶ ἡ Ἑκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς Σιμωνιακοὺς καὶ θρησκευτικοκαπήλους, ἀπὸ τοὺς 'Ιερεμπόρους, Χριστεμπόρους καὶ Παπαδοποιούς, ἀπὸ τοὺς λαφυραγχοὺς καὶ σκλητάς τῶν 'Ιερῶν Μονῶν καὶ (ἐξαναμιστὰς τῶν εἰσοδημάτων καὶ προσόδων των ψευδαρχιερεῖς καὶ ψευδοεπισκόπους, ἀπὸ τοὺς φαυλοβίους, αἰσχυρογούς καὶ ἄξοντας Μεγαλοκληρικοὺς καὶ Μεγαλοσχήμους, τοὺς οὐδὲν διαφέροντας τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμ-

μπαταίων—πλήν ὀλίγων ἐξαίρεσεων—τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωτῆρος—ἀπὸ τοῦς ψευδοθεολόγους τῆς ἀντιχρίστου καὶ θεομάχου Μασσονικῆς Σχολῆς τοοῦ Διαβόλου. Ναί !

(* Ακολουθεῖ)

ΚΗΡΥΓΜΑ

« Δέγω γάρ ἡμῖν δι τὸ οὐδεὶς ἀνδρῶν
ἐκείνων τῶν κεκλειμένων γεύσεται
μου τοῦ δείπνου Δουκ. 14, 24 »

Χριστιανοὶ ἀδελφοὶ μου,

Εἰς τὴν Π. Α. ὁ Θεὸς εἰχεν ἐδολογήσει τὸ γένος Ἀδραάμ, εἰς τὸ ὁποῖον ἕκαστος ᾤκωντο—καὶ δικαίως—δι τὴν ἀνῆκον αὐτοῖς Ἰουδαίοι. Παρεξηγοῦνται; ὁμως τὴν εὐλογίαν αὐτῶν καὶ τὴν σημασίαν τῆς αὐτῶν Ἰουδαίῳ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωτῆρος, ἀληθεύοντες δι τὴν εὐγένειαν γενεᾷ ὑποχρεώσεως, καὶ ἐφαναρίζοντο δι τὸν Θεὸν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ σώξῃ καὶ νὰ προστατεύῃ καὶ νὰ ἐδνεῖ πάντας τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀδραάμ, δι τὴν δὴ ποτε καὶ ἂν ἦσαν. Ἐνέμιζον δι τὸν Θεὸν ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς ἐδνοῇ ἰδιαιτέρως καὶ παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλον λαόν, καὶ δι τὴν ἀκρότητα εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Κυρίου νὰ μετέσχουν εἰς τὸν δείπνον τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς ποῦ ἡτοίμασε διὰ τοὺς ἐκτελοῦντες (τὸ θέλημα Του, αὐτοὶ στρέφουν τὴν ῥάχην περὶ φρονητικῶν καὶ ἀπαντοῦν ὅς τις μὲ τὸ « ἀγρὸν ἡγόρτισα καὶ ἔχε με παρητημένον », ὁ ἄλλος μὲ τὸ, « γυναῖκα ἔγημα » καὶ ὁ τρίτος μὲ ἄλλην τινὰ ἐξ Ἰσραὴλ καὶ περισσώτερον ἀναιδῶς πρόσφασις. Ὁ Σωτὴρ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐξαγάγῃ ἀπὸ τὴν οἰκτρὰν αὐτῶν πλάνην τὴν συμπατριώτας Του καὶ διακηρύττει μὲ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον, δι τὸν οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλειμένων—οὐδεὶς τῶν περιφρονητῶν τοῦ θελήματός Του—δὲν θὰ ἔδοκιμάσῃ ποτὲ τὸ δείπνον—τὴν ἀληθῆ χαρὰν τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Κ. Α. τῆς χάριτος, τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἐγκαινιάσας μὲ τὴν ἀποστολὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Του, ἡμεῖς ποῦ φέρομεν τὴν σφραγίδα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὑπερηφανευόμεθα δι τὸν κατέχομεν κοντὰ εἰς τὸν Θεὸν τὴν τιμητικὴν θέσιν ποῦ περιεφρόνησαν οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ εἶμαι δέδοικτος, διότι γνωρίζω τὸν ἑαυτὸν μου, δι τὸν καὶ ἀπὸ σᾶς πολλοὶ βλέποντας εἰς τὴν ἀναγνωσθῆσαν σήμερον Εὐαγγελικὴν περικοπὴν, πῶς οἱ Ἰουδαῖοι περιεφρόνησαν τὴν πρόσκλησιν τοῦ Κυρίου των, ἐξεγείρονται ἐν δομῶχος ἐναντίον τῆς σκληροκαρδίας των καὶ ἐκανοποιοῦνται μὲ τὴν καταδίκην ποῦ ἐκφέρει ἐναντίον των ὁ Σωτὴρ, καὶ χεῖρουν χεῖρ ἄλλοι δηλαδὴ—δι τὸν δὲν ἐδρισκόμεθα εἰς τὴν περί-

πτωσιν τῶν καταδικαζομένων.

Ἄλλ' εἶναι ἄρά γε πράγματι διεδικαζόμενον δεῖ ἡμεῖς; δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ὁ Σωτὴρ ἀποκλείει ἀπὸ τοῦ Δείπνου του; Εἶναι ἂν ἡ γε διεδικαζόμενον δεῖ ἡμεῖς ὅχι ἀπλῶς ἐλάβομεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεδέχθημεν τὴν πρόσκλησιν τοῦ Χριστοῦ νὰ γίνωμεν ἄξιοι τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας διὰ τῆς ὁμοίας πρὸς τὴν ἰδικήν του; Διότι αὐτὸ σημαίνει Χριστιανός· νὰ ζῇ κανεὶς ὅπως ὁ Χριστὸς ἔζησε. Λοιπὸν ζῶμεν ἡμεῖς ὅπως ὁ Χριστὸς θέλει, ὥστε νὰ δικαιολογηται ὁ τίτλος τὸν ὅποιον μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν φέρομεν;

Καὶ μόνη ἡ διατύπωσις τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς θὰ ἦτον ἀρκετὴ νὰ πεῖ σὴν τὸν καθένα μας καὶ ὅλους μαζὺ ὅτι πλανώμεθα, ὅσον ἐπλανῶντο καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Σωτῆρος.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ μείνῃ καμμιὰ ἀμφιβολία περὶ τούτου εἰς κανένα, ἅς ρίψωμεν ἓνα δῆγμα ὁ καθένας, πρῶτον-πρῶτον εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχὴν, καὶ ἔπειτα εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀσχολίας τῶν περὶ αὐτὸν εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀσχολίας τοῦ σημερινοῦ κόσμου.

α') Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸς ἔδω—ποιὸς δὲν τὸν βλέπει; ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ τοιούτους—ναὶ αὐτὸς, ὃς ἔχει τὴν ράχην ἐστραμμένην πρὸς τὸν Μόσχον τὸν σιτευτὸν, πρὸς τὸν Ἀμὸν τὸν αἰρόντα τὰς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου, πρὸς τὸν Σὲ τῆρα Χριστὸν, καὶ ὑποκλίνεται μ' ἐυλάβειαν καὶ προσκυνᾷ τὸν χρυσοῦν μόσχον, τὸν Θεὸν τοῦ πλοῦτος, τὸν μαμωνά τῆς ἀδικίας, εἰς τὸν ὅποιον παρέδωκεν ὁλόκληρον τὴν καρδίαν του. Τὸ μέτωπον του αὐλακῶναι βαθεῖα τὸ ἀλῆτρι τῆς πολυμερίμου φρονίδος. Ἀνάπαυσιν δὲν ἔχει οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν. Σὺν πύλας γὰρ τρικυμιῶδες ποῦ ἀναταράσσει ἀγρία θύελλα, ἔτσι συνταράσσεται τὸ πνεῦμά του· καὶ τὸ σῶμα του κινεῖται σὺν φυλλοκλάμῳ στὸν ἀνέμο. Διὰ τὴν ὁμοίαν αὐτῇ τῶν σκέψεων καὶ φρονίδων; Διὰ τὴν νευρικότης αὐτῇ τῶν κινήσεων καὶ τῶν διαδημάτων;

Χαλεπεὶ τὰ δεσμά του ὁ δυστυχὴς! Ἀγωνίζεται νὰ δέσῃ τὸν ἑαυτὸν του στερεὰ εἰς τὸν πηλὸν—τὸν στερρὸν, ὥστε οὐδ' αὐτὴ ἡ ψυχὴ του νὰ μὴν εἶναι εἰς θέσιν νὰ σηκωθῇ ἔτσι καὶ κατὰ μίαν σπιθαμὴν πρὸς ἄλλο τι ὑψηλότερον καὶ εὐγεέστερον. Ἀφ' ἧς κατὰ μέρος πρὸ πολλοῦ ὥ. ἀχρηστον φορτίον τὰ αἰώνια ἰδεώδη τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ποῦ συνιηρεῖ τὸν κόσμον. Διότι ἡ τιμιότης δὲ ἐξασφαλίζει τόσα χορήγια ὅσα ἡ πονηρία καὶ ἡ ἀπειθία. Διότι ἡ ἀρετὴ θέλει θλόπου, ἐνφ' ἡ κακία εἶναι εὐκολή. Διότι ἡ ἀγάπη ἀπαιτεῖ θυσίας διαρκεῖς. Δι' αὐτὸ ἔφραξε τ' αὐτὰ καὶ ἔκλειδωσε τὴν καρδίαν σου στερεὰ, γιὰ νὰ μὴν συγκινῇται ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου, γιὰ νὰ μὴν τύχῃ καὶ ἀνακόψῃ τὸν δρόμον του πρὸς τὸν πλοῦτον. Ἄν τηρήσῃ τοῦ Θεοῦ τὰς ἐντολὰς καὶ τὰς ὑποδείξεις τῆς συνειδήσεως θὰ στηρεῖται γρή-

γορα αἱ πλουτοφόροι πηγαι του. Καὶ δὲ τοῦτο ἀγοράζει καὶ καλλιέργει πανταί-
δεῖς ἀγροὺς καὶ ἀφῆν' ἀκαλλιέργητον καὶ χέρσον τὴν ψυχὴν του διὰ τὰ παραγά-
γη ἀκρίβας καὶ τριβόλους. Γιὰ τὰ σκορπίζῃ γύρω του τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων,
ἢ ὅποια θὰ δοῖ ἐναντίον του εἰς αἰῶνα αἰῶνος καὶ θὰ ζητῇ ἐκδίκησιν.

δ') Ἰδοὺ παρέκει ἄλλοι προμηθεύονται ζεῖγῃ βῶων καὶ λογῇ; λογῆς ἄλλα
ὁποῦντα καὶ ἐπιθέτουν εἰς τὸν τράχηλόν των τὸν ζυγὸν πρὸς κερδοφόρον ἐργασί-
αν. Καὶ μόνον τῆς ψυχῆς των τὰ πάθη καὶ τὰς ἀδυναμίας ἀφήνουν ἀδάμασια γιὰ
τὰ θεορέψουν γρήγορα καὶ τὰ θέσουν εἰς τὸν ἰδικόν των τράχηλον τῆς χειροτέρας
δουλείας τὸν βαρὺν ζυγόν. Ἡ χρηματιστηριακὴ μανία τῆς ἐποχῆς μας καὶ τὸ
χαρτοπαίγνιον καὶ ἡ πολυτέλεια καὶ αἱ ψευδοεπιδείξεις καὶ καθεὶς κενοδοξίας ἡ
μῶδα, δὲν εἶναι καὶ τέτοι οὗτοι, ποὺ ἀριθμοῦν τοὺς ὑπηκόους καὶ τοὺς θεοῦ.
λοὺς των κατὰ ἑκατοστάδας καὶ χιλιάδας καὶ εἰς τὴν μικρὰν ἀκόμη κοινωνίαν
μεις; Εἰς τὴν παντοδύναμον προσταγὴν τῶν τυράννων αὐτῶν, πόσοι καὶ πόσαι κα-
θημερινῶς δὲν παραιτοῦν τὰ καθήκοντα διὰ τὰ πρῆξουν τὰ ἀπρεπῆ καὶ μὴ ἡκαθῆ-
κοντα; Πόσοι καὶ πόσαι δὲν παραιτοῦν κάθε στιγμὴ καὶ γονεῖς καὶ τέκνα καὶ κα-
θεὶς ἑαίαν ἀληθοῦς χαρῆς, γιὰ τὰ παραδοθεῖν αἰχμάλωτοι εἰς τὴν δύστην τῆς δυστυχί-
ας τοῦ παρμονεύει ἀσφαλτα πίσω ἀπὸ τὰ φθισαδωμένα κάλλη τῶν τυράννων
αὐτῶν ποὺ λέγονται ἀνθρώπινα πάθη; Τί καὶ ἄ, ὁμολογεῖται ὁ Χριστὸς καὶ ἀνα-
γνωρίζεται θεωρητικῶς ἡ σπουδαιότης τῆς ψυχῆς, δταν ἡ ζωὴ κατασπαταλεῖται
μικρὰν τοῦ Χριστοῦ καὶ περιφρονεῖται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ συνείδησις καὶ λη-
σμονεῖται ἡ ψυχὴ καὶ ἀσφυκτιᾷ τὸ πνεῦμα;

γ') Ἄλλ' ἀνάμεσα εἰς τὸν κόσμον ποὺ παρατηροῦμεν τὴν ὁλίσαν καὶ
ἄλλους πολλοὺς. Λαμποκοποῦν ἀπὸ μακρὺν μ' ἓνα ἄνθος πραγματικὸν εἰς τὴν
κορμιοδόχην ἢ εἰς τὸ φέρεμα καὶ μετὰ τὸ ὠρόλευκον καὶ βραχύδιον ἄνθος τῆς ἡδο-
νῆς εἰς τὸ πρόσωπον. Φαίνοντ' εὐτυχεῖς μίστ' εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς σαρκός. Γελοῦν
καταγνώστως περιστοιχισμένοι ἀπὸ θαυμαστάς ἢ θαυμαστρίδας καὶ ἀσφαλῶς ἀποροῦν
διὰ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ πάντα τὰ μεγάλα πνεύματα θέτουν ἄλλοῦ τῆς ἀληθοῦς
εὐτυχίας τὸν περὶ δεισιν. Ἑρμαιοὶ εἰς τὸς ἡδυπαθεῖς πνοὰς τοῦ χλιαροῦ νέτου
τῶν ἡδονῶν, μόνον ἀσχολίαν των ἔχουν χοροὺς καὶ ἐσπερίδας καὶ θέατρα καὶ ἄλλα
φουδὲς ἔρωτας καὶ ὅσα ἄλλα οἰστηλατούμενος ἔρως ἀκολασίας, καθὼς λέγει ὁ
ἱερὸς Χρυσόστομος, μετὰ ἄλλαι εἰς παγίδας τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀρετῆς. Πο-
φοῦν ἀπληστίας οἱ τοιοῦτοι τὸ ποτήριον τῆς ἡδονῆς. Δησμονοῦσιν ὅμως εἰ, τὸ πο-
τήριον αὐτὸ εἶναι μικρὸν, καὶ γρήγορα φθάνει εἰς τὸ σῶμα μας τὸ διλητηριώδες
καὶ πικρὸν κατακόσμημα τῶν ἡδονῶν τοῦ κόσμου αὐτοῦ—ἡ ἀηδία καὶ ἡ ἐξάντλη-
σις.

Ἰδοὺ λοιπὸν μετὰ τὴν ἀσχολεῖται κατὰ μέγιστον μέρος καὶ ὁ κόσμος ὁ σημερι-
νός, —ἡμεῖς ποὺ κολακευόμεθα εἰς ἀπατελοῦμεν τὸν νῆον Ἰσραὴλ. Ἰδοὺ ἡ κατὰ

στασις μας όπως είναι και φαίνεται όχι βίβλια από τὰ λόγια μας, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα μας. Κάτω ἀπὸ τὸ χρυσοῦν ἱνδύμα τοῦ Χριστιανοῦ ζῇ αὐτοῦσις ὁ ἔθνικος καὶ ὁ εἰδωλολάτρης, ζῇ ὁ ἰβραῖος τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ. Δικαιούμεθα ἔραγε νὰ αὐτοπατώμεθα καὶ νὰ νομιζόμεν διὰ τὰς ἐκκλησίαις τὸν Δεῖπνὸν Του—εἰς τὴν πραγματικὴν εὐτυχίαν—ἁπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ λέγομεν διὰ ἀνῆκομεν εἰς τὸν Χριστόν, ἐν ᾧ ἐν τῇ πραγματικότητι προσκυνοῦμεν καὶ λατρεύομεν τὸν Χριστόν μόνον καὶ τὰ λοιπὰ εἰδωλα τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ὕλης; Οὐ πᾶ; ὁ λέγων μοι, Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιεῖν τὸ. ὁ δὲ λαὸς τοῦ Ἀβραάμ διὰ τὰς ἐκκλησίας τῆς ἡμέρας πληροῖον τοῦ Διαιτὸς νὰ τὸν καταπροδιδώμεν; "Οἱ αὖτις τὸν Θεόν δι' ἔργων εὐσεβείας καὶ τιμιότητος καὶ θετικῆς ἀληθινῆς ἐργασίας, μὲς εἶμα καὶ ἔμεθα καὶ εἶμεθα πρῶτοι μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς γῆς. Σήμερον εἰς ἔργα χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ εὐκρινείας καὶ ἀληθείας τοῦ Θεοῦ διακρίνονται ἄλλοι λαοί. Εἶναι ἔραγε τυχεῖς, εἶναι ἔραγε παρὰ τὸν Θεόν οἱ οἱ λαοὶ αὗτοι διεκλύουν τὰς τύχας οὐρανίου τοῦ κόσμου;

"Ἀλλ' ἴσως θὰ μοὶ προσβάλῃ κανεὶς τὴν ἐπιστάσιν διὰ τὸν σήμερον, ζῶμεν, ὅπως ζῶμεν, αἱ ἀπειρήσεις τοῦ κόσμου πταῖον. Εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, σοὺ λέγουν. Καὶ ἀφοῦ εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ζήσωμεν εἰς τὸν κόσμον, πρέπει νὰ ζήσωμεν σύμφωνα μὲ τὸν κόσμον. Πρῶτα πρῶτα ὅμως λησμονεῖται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν διὰ τὸν Θεόν, ὅσον ὁ λόγος καὶ ἂν εἶναι, ὑπερέχουν ὅμως, εὐτυχεῖς καὶ μεταξὺ μας σήμερον, οἱ ἀληθινοὶ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἄνθρωποι τῆς τιμιότητος καὶ τῆς ἀρετῆς.

"Ἀν οἱ πολλοὶ τοὺς ἀγνοοῦμεν τοὺς τοιοῦτους, καὶ τοὺς ἐνθυμούμεθα μόνον διὰ τὸ νὰ τοῦς χλευάσωμεν ὡς ἀγαθοὺς ἡμεῖς οἱ ἐξυπνοὶ ἂν συνήθως ἐκλέγωμεν διὰ τὸ νὰ μιμούμεθα καὶ νὰ ἀντιγράψωμεν εἰς τὴν ζωὴν μὲς τοῦ χειροτέρου τύπου τῶν ἀνθρώπων, τοὺς περιφρονητὰς τῆς λογικῆς καὶ τῆς συνειδήσεως, αἱ ὁ καθένας μας προστιθέμενος εἰς τοῦς κακοὺς συναπαρτιζομένους τῶν τῶν κόσμων, ὅπως τὸν ὀνομάζομεν, μὲ πῶλον δικαίωμα καὶ κατὰ ποῖαν λογικὴν ἰσχυρίζομεθα διὰ πταῖον οἱ ἄλλοι διὰ τὸ νὰ εἶμεθα κακοί; Ἀλλὰ τότε ποῦ εἶναι ἡ ἰδική μας θέλησις, ἡ ἰδική μας προσωπικότης; Διὰ τὸ νὰ μὴ, εἶμεθα μεταξὺ θελόντων ποῦ παρασύρουν εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' εὐρισκόμεθα εἰς τὸν σωρὸν θελόντων ποῦ παρασύρονται σὺν κάρφῳ ἀχύρου ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν τῶν κακῶν; Συσχηματιζόμεθα λοιπὸν καὶ ἀφομοιούμεθα πρὸς τὸν αἶμα τοῦτον τῆς ἀπωλείας καὶ τῆς ὀλοφροσύνης καὶ φέρομεν ὡς δικαιολογίαν αὐτὸ τοῦτο διὰ ἀφομοιούμεθα; "Οποῖος κρύβεται πίσω ἀπὸ τὸ δόκτυλὸν τοῦ φαίνει' ὁλόκληρος, λέγει ἡ λαϊκὴ σοφία.

Ἡ καταπάτησις τῶν νόμων τῆς φύσεως καὶ τοῦ Θεοῦ ὑπὸ ἐξ ἑνὸς ἀνθρώπου, γινώριζομεν ὅλοι πολλὸ καλὸν, ὅτι κατὰ τοῦτον ἡ βίαιον τὸν τρόπον, ἐργὰ ἡ γογγύρα δὲν μένει ἀτιμώρητος. Μήπως νομίζεται ὡς εὐλαφροντική περίπτωσης ἡ ἀπὸ κο:

νοῦ καὶ εἰς εὐραΐαν κλίμακα γενομένη περιφρόνησις τοῦ Θεοῦ; Ὁ Παντοδύναμος θὰ καταπροδώσῃ μήπως τὸν ἑαυτὸν του, καὶ θὰ υποχωρήσῃ πρὸ τοῦ πλήθους τῶν ἁμαρτωλῶν; Ἡ μήπως νομίζομεν, ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ μᾶς σώσῃ καὶ ἂν ἀκόμῃ δὲν θέλωμεν; Ὅχι, ἀδελφοί μου, μυριάκις ὄχι! Ἡ θύρα τῆς καρδίας μας κλείει ἀπὸ μέσα καὶ κρατοῦμεν ἡμεῖς τὰ κλειδιά. Ὁ Χριστὸς στέκει ἀπ' ἔξω καὶ κρούει καὶ παρακαλεῖ.

Ἄν ἡμεῖς τοῦ ἀνοιξώμεν θὰ εἰσέλθῃ, ἂν ὁμῶς ὄχι, οὐδέποτε θὰ παραδίδῃ τὴν εἴσοδον, διότι δὲν θέλει νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ ποτὲ τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος μᾶς ἐχάρισεν — τὴν ἐλευθερίαν μας. Δὲν μᾶς θέλει δοῦλους. Ἀλλ' ἂν ὁ Χριστὸς δὲ εἰσέλθῃ εἰς τὴν καρδίαν μας, οὐδ' τὸ φῶς τῆς, χαρᾶς τῆς πραγματικῆς εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ πρὶν εἰς αὐτήν. Ἄν δὲν θυσιασθῶμεν γιὰ νὰ δημιοργήσωμεν γύρω μας χαρὴν, χαρὰν ἀληθινήν δὲν θὰ δοκιμάσωμεν. Εὐτυχεῖς ὅσοι δὲν τὸ λησμονοῦν.

Ἐν Ἡρακλείῳ

Ε. ΠΕΤΡΑΚΙΣ

π. θ. καθηγητὴς

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόνον εἰς τὴν ἀχανῆ χώραν τοῦ Ρ. Μπράντ λαμβάνουν χώραν τὰ καταπληκτικὰ ταῦτα καὶ παράδοξα; Διατί καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τοὺς αὐτόπτας μάρτυρας παρομοίων ἐπεισοδίων; Ἡ δὲν ἀριθμοῦμεν καὶ ἐδῶ αὐτοκτονοῦντας;

Ὁ Ρ. Μπράντ μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς Ντόρις δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ τόπου τοῦ θανάτου τῆς, ὡς καὶ τὸν τρόπον τῆς γενέσεως τοῦ φάσματος αὐτῆς. Ἰδοὺ αὕτη. «Ὁ θάνατος τῆς ἐπῆλθεν οὐχὶ ἐξ' αἰτίων βιολογικῆς ἀποπνεύσεως ἀλλὰ κε αὐτοδόλως ὥστε δὲν ἀπενέκρωσεν ὅλως τὰς ἐν τῷ φθαρτῷ σώματι τῆς κόρης ὑπαρχούσας δυνάμεις. Στοιχεῖα δὲ τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐναπέμειναν ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ δράματος ὡς ἀόρατος φωσφορισμὸς, πραγματικὸν ὑπόλειμμα μιᾶς ὑπάρξεως πλήρους ἀλκῆς καὶ κοχλαζούσης ζωτικότητος. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἐσχηματίσθησαν εἰς μορφήν καὶ εἰς αὐτὴν ἐνεγνωρίζετο τὸ πρόσωπον τῆς Ντόρις».

Αὐτὴ ἡ ἐξήγησις τῆς φασματικοποιήσεως τῆς αὐτόχειρος ἐλέγχει ἑαυτὴν ὡς ἀστείαν καὶ οὐχὶ σοβαρὰν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν διότι ἐπὶ τέλους ἂν ἐπειθόμεθα εἰς

τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Δόκτωρος περὶ ὑπάρξεως φασμάτων, τοῦλάχιστον θὰ παρακινεῖ μεθὰ ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν τῆς θεωρίας ἐκ τῆς ἐξηγήσεως καθ' ἣν τὸ φάσμα γεννᾶται ἀπὸ ὅλας τὰς ἐν τῇ σῶματι ὑπαρχούσας δυνάμεις, καὶ ὅχι ἀπὸ στοιχεῖα τινὰ ἐξαυτῶν»

Ἐπειτα ποίας φύσεως εἶνε αἱ δυνάμεις αὗται; Ὑλικάι ἢ ψυχικάι; Καὶ ἂν μὲν εἶναι ὑλικάι ἐφ' ὅσον ἐναπέμειναν ὡς ἀυπολείμματα» πῶς ἡδυνήθησαν νὰ προσφέρωσιν ἀρκετὸν ὑλικὸν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ φάσματος;

Ἄν δὲ εἶναι ψυχικάι—καὶ συνεπῶς ἀφθαρτοὶ καὶ ἀθάνατοι—πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστῶσι μερικῶς τὸν θάνατον, τῶν ὑπολειπομένων διαφυγόντων ἐκ τῶν τροχῶν τοῦ σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ;

Τῶν σημείων αὐτῶν οὐδόλως καθάπτεται τὸ φασματοσκοπίον τοῦ ἐπιστήμονος. Τὰ ἀντιπαρέρχεται· ἀφίνει· ὀπισθεν αὐτῶν μελανά τινὰ ἀποσιωπητικὰ καὶ κολακεύεται πιστεύων, ὅτι μᾶς ἔπεισεν ἐν τῇ ἐξιστορίσει τῆς φασματολογίας του.

Ἄν δὲ—ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Ρ. Μπράτ—αἱ ἀνακοινώσεις τῶν περίοικων τοῦ σταθμοῦ,—ὅπου κατέκει· ἡ Ντόρις ὡς καὶ ἄλλων μαρτύρων, συμπίπτειν μὲ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς Λώρας περὶ τῆς παρουσίας τοῦ φάσματος, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς ἀρκετὸν στοιχεῖον πρὸς διαπίστωσιν τοῦ γεγονότος.

Ἐχομεν ὑπ' ὅψιν τὸ ἱστορικὸν τῆς γεννήσεως ἐν τινι χωρίῳ τῆς Ρουμανίας δρέφους φέροντος χρυσοῦν ὀδόντα. Αἱ ἐφημερίδες τὸ ἀνέγραψαν, οἱ ἀνταποκριταὶ τὸ ἐτηλεγράφησαν, οἱ ἐπιστήμονες ἀνεστατάωθησαν καὶ ὅταν εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀνεχώρησε πρὸς ἐπιτόπιον μελέτην τοῦ τερατουργήματος, ἔφερεν εἰς φῶς τὴν καταπληκτικὴν ἀποκάλυψιν ὅτι ἐπρόκειτο ἀπλούστατα περὶ παρεξηγήσεως. Δηλαδή· ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ εἶχε περενδύσει τὸν ὀδόντα τοῦ μικροῦ τῆς μὲ χρυσόχερτο καὶ ἐξεπηθήσεν ἀμέσως ταχέως πτερωτῇ φήμῃ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ χρυσοῦ ὀδόντο (!!! Ἄν δὲ ἡ βρευνα αὕτη δὲν ἐγίνετο ἐγκαίρως οἱ ἐπιστήμονες θὰ διεπληκτίζοντο ἀκόμη μὲ τὰς ἀντιπαλαιούσας θεωρίας των πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου

Ἐχομεν ἀκόμη ὑπ' ὅψιν πρόσφατον ἱστορίαν, «Τοῦς Δροσουλίτας» τῶν Σφακίων τοὺς ὁποίους ἀνεκάλυψαν οἱ περίοικοι τοῦ Φραγκοκαστέλλου καὶ πολλοὶ δὲ ξένοι ἐβεβαίωσαν ὡς μάρτυρες τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν. Μᾶς τοὺς παρουσίασαν μάλιστα καὶ ἐφιππούς, δορυφόρους καὶ ἐπελαύνοντας ὡς εἰς μάχην.

Ἡ κλαγγὴ τοῦ θαρέως ὀπλισμοῦ των καὶ ἡ ἀπήχησις τοῦ θορύβου τῆς ἐπελάσεώς των, ἔφθασε μέχρι τῆς Ἀγγλίας ὅπου ἀνεστάτωσε τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὰς μελέτας τῶν ψυχικῶν φαινομένων. Μίαν δὲ πρωτὰν ὁ κ. Μπάκερ, κατελὼν ἐπίτηδες ἐκ Λονδίνου πέρυσι εὐρέθη ἀπὸ θαθῆως ὄρθου ἀγρυπνῶν μετὰ τοῦ γνωστοῦ συμπολίτου μας διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἐξωτικῶν αὐτῶν ὑπάρξεων. Δυστυχῶς ὅμως οἱ γενναῖοι Δροσουλίται τῶν Σφακίων δὲν ἦσαν τόσον ἀνόητοι καὶ κενόδοξοι ὥστε νὰ παρελάσουν πρὸ τῶν περιέργων ἐπισκεπτῶν των, οἵτινες μὲ τὸ πρῖσμα τῆς ἐπιστημονικῆς παρατηρητικότητος καὶ μελέτης των ἤλθον διὰ νὰ τα ράξωσι τάςσυνηθείας καὶ τὴν ἡσυχίαν των. Ἀπηξίωσαν τὸν κ. Μπάκερ τῆς ἐμφα-

νίσεών των και ἤρκεσθησαν μόνον εἰς τὸ νὰ ἀμείψωσι τὴν περιέργειαν οὐτοῦ τε καὶ τῶν εὐγενῶν συνοδοιπόρων του μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ὁποίαν ἀπεκόμισαν ἀπερχόμενοι.

Ὁ κ. Μπάκερ ἐστράφη πρὸς τοὺς περιοίκους καὶ πρὸς τοὺς ξένους, οἵτινες ἐμαρτύρουν ὅτι εἶδον ἢ ἤκουσαν περὶ τῶν Δρσουλιτῶν, ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ οὔτε καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὸν φίλος του κ. Γεώργ. Ναξάκης κατ' ὀρθωσαν νὰ συλλέξωσι ἀληθεῖς καὶ πραγματικὰς ἐνδείξεις περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἐνόπλων αὐτῶν ἱππέων. Ὅλοι δὲ θεν αὐτόπται μάρτυρες «ἐξετινάχθησαν» ὡς ἀερολογούντες.

Ἡμεῖς ἐν πάσῃ περιπτώσει ζηλεύομεν κατὰ τοῦτο τὴν πρὸς τὸ Φραγκοκαστελλον ἐκστρατεία τῶν ὡς ἄνω κυρίων, ὅτι ἀπήλαυσαν ἐξοχῇ· θαυμασίας καὶ τῆς ἀναζωογονήσεως τὴν ὁποῖον παρέχει ἡ ἔγερσις ἀπὸ βαθείας αὐγῆς.

Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι αἱ περιπέτειαι τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Φραγκοκαστελλίου δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη.

Ὁ Ἄγγελος Τανάγρας, γνωστὸς συγγραφεὺς καὶ Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν ἐπισκέφθη περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος Μαΐου τὴν Περιοχὴν τοῦ βασιλείου τῶν Δρσουλιτῶν. Ποῖα συμπεράσματα ἐξήγαγεν; Βέβαια οὐχὶ ἐνθαρρυντικώτερα τῶν τοῦ κ. Μπάκερ.

Κατὰ τὴν γενομένην διάλεξιν τοῦ οὐδὲν τὸ θετικὸν ἡδυνήθη νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ἐκ τῆς πρὸς συνάντησιν τῶν Δρσουλιτῶν γενομένης ἐκστρατείας του.

Ἦναχ ἀσθημὲν νὰ κάμωμεν τὴν παρέκδοκιν αὐτὴν ἐκ τοῦ θέματος μας, διὰ ν' ἀποδείξωμεν ὅτι αἱ πληροφορίες τῶν «περιοίκων» δὲν ἀποτελοῦν σταθερὰν βάσιν πρὸς οἰκοδομὴν θεωριῶν.

Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἀμερικανὸν Ψυχολόγον.

Ὁ Ρ. Μπράτ: ὑποστηρίζει, ὅτι ἡ ψυχὴ τῆς Ντόρις δὲν ἡδυνήθη ν' ἀπαλλαγῇ τελείως ὡς ἰσχυρῶν ἐπιδράσεων τῆς ὕλης καὶ διὰ τοῦτο ἐδημιουργήθη καὶ τὸ φῶσμα, διατελοῦν αἰχμάλωτον ἐνύλων δυνάμεων. Ἐδῶ ἀσφαλῶς πελαγώνει ὁ φίλος μας Ρ. Μπράτ. Ἀκούσατε τί λέγει:

«Τὸ φῶσμα ἦτο αὐλὸν, συγκρατούμενον ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῶν ραδιενεργειῶν ἐνύλων στοιχείων. Πῶς ὅμως εἶναι δυνατόν τὸ «τίποτε» νὰ εἶναι δεσμώτης τοῦ ἐνύλου στοιχείου; Ἡ ἐξήγησις δεβιαία· δὲν εἶναι εὐχερὴς. Τὸ αὐλὸν τοῦ φάσματος ἦτο τὸ «τίποτε». Ἦτο τὸ φῶσμα. Τὸ σχῆμα μᾶς ἰδέας νοητῆς εἰς τοὺς ζῶντας ὑπὸ ὠρισμένην μορφήν. Ἦτο τὸ φῶσμα ὑπὸ τὰς ἀλύσεις πραγματικῆς ἐνεργείας ἐνύλων στοιχείων. Καὶ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ φωνὴν ὅπως καὶ αἱ σπηλαιώδεις χοῶναι τῶν ἀδύσων ἔχουσιν τὰς ἡχοὺς καὶ ἀντηχήσεις.» Ἀλλὰ λησμονεῖ ὁ φίλος μας ὅτι ἡ κυριαρχία τῆς ὕλης ἐπὶ τῆς ψυχῆς διαρκεῖ ἐφ' ὅσον ζῇ τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν φιλακὴν τῆς ψυχῆς τῆς ὁποίας καὶ δεσμεύει τὴν ἐλευθερίαν. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια ἀναντήρητος. Ἀπαξ ὅμως θραυσθῇ τὸ ἐνυλὸν αὐτὸ δεσμοτῆριον τῆς ψυχῆς ἡ κα

τάστασις μεταβάλλεται ριζικῶς. Τὸ σῶμα καταδικάζεται εἰς διαρκὴ ἀδράνεια, ἡ δὲ ψυχὴ μετὰ ἀπεχθείας προσβλέπει εἰς τὸ σάρκινον περίδημά της, τὸ ὁποῖον τὴν κατετυράννει μὲ τοὺς παραλόγους πόθους τοῦ καὶ τὰς διεφθαρμένας συνήθεις του. Ἡ ὕλη ἀπέθανε διὰ νὰ δοθῇ ἡ πραγματικὴ καὶ πλήρης ζωὴ εἰς τὴν ψυχὴν. Παύει δὲ πλέον πᾶσα σχέσις, σύνδεσμος ἢ ἐξάρτησις τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τόσα ἔτη εἶχον συζευχθῇ ἐν τῇ ζωῇ ἀναγκαστικῶς.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν ἀφίσωμεν τὸν Μπράιτ νὰ παραγγάγῃ εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριον τοῦ ραδ ενεργείας καὶ ἐπιδράσεις τῆς ὕλης καὶ νὰ μᾶς λέγῃ, ὅτι τὸ φάσμα εἶναι μία ἰδέα καὶ «τίποτε» καὶ ὅτι τὸ αὐτὸν τοῦ φάσματος δὲν ἦτο τὸ «τίποτε».....

Εἰμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ζέρει τι ἄκρῳ πιστεῦει, ὅταν μάλιστα λέγῃ ὅτι τὸ φάσμα ἦτο τὸ σχῆμα μιᾶς ἰδέας νοητῆς μὲ μορφήν καὶ φωνήν....

Προχωρῶν λέγει, ὅτι τὸ φάσμα ἠρέσκετο νὰ ἐνοχλῇ καὶ νὰ ταρασσῇ μόνον τὴν Λώραν καὶ ὄχι τὴν μητέρα της. Εἶχε δηλαδὴ διάκρισιν καὶ ἠθικὴν, καὶ ἀπεδεικνύετο κακὸν καὶ συναποκομίζον τὰς ἀδυναμίας τῆς ὕλης μεθ' ἧς ἔζησε. Τοῦτο εἶναι τερατώδες ψεῦδος, ὅ ὅτι ἀφ' ἧς ἡ ψυχὴ πετάξῃ πρὸς τοὺς αἰθέρας μακρὰν τοῦ νεκροῦ σώματος, ἀφοπνίγεται τρόπον τινα καὶ θλίβεται διὰ τὴν ζωὴν τῆς κακίας διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ μεταννοεῖ πικρῶς. Πῶς τότε εἶναι δυνατόν ἐφ' ὅσον δὲν διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον τῆς ὕλης ἐπίδρασιν νὰ διατηρῇ τὰς ἀδυναμίας αὐτῆς, κατόπιν μάλιστα τοῦ νέου φωτὸς τὸ ὁποῖον ἀπέκτησεν;

Συλλαμβάνεται ὁμοῦ καὶ ὡς ἀντιφάσκων ὁ P. Μπράιτ, διότι ἐνθ' ἡ λέγει ὅτι τὸ φάσμα ἔχει διάκρισιν, σκέψιν, ἀπόφασιν καὶ ἐνεργητικότητα, ἀφ' ἑτέρου συμπεραίνει, ὅτι «ἂν τὸ φάσμα τῆς Ντόρις εἶχε πράγματι γινῶσιν τῶν ἐγκοσμίων θὰ ἄντελαμβάνετο ὅτι ἡ Λώρα κατεσπαράσσετο ψυχικῶς ὡς ἄν τις εὕρσκετο πρὸ τοῦ ἀερώδους ὁμοιώματος τῆς ἀδελφῆς της».

Ἐνθ' δὲ μᾶς παρουσιάζῃ ὡς κακὸν τὸ φάσμα τῆς Ντόρις καὶ ἔχον ἀντιληψιν, αἰφνης τὸ μεταβάλλει εἰς καλὸν ὅ ὅτι εἰς μίαν περίπτωσιν «τὸ φάσμα τῆς Ντόρις ὁπεμείδῃ μὲ καλοκαγαθωσύνην πρὸς τὴν Λώραν καὶ μάλιστα ἀνεκίνει τὰς χεῖρας ὅπως τὴν καθησυχάσῃ». Καὶ ἐρωτᾶται ὁ P. Μπράιτ. «Εἶχε λοιπὸν ἀντιληφθῇ τὴν ταραχὴν τῆς ζωῆς;».

Μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ἀνοησία τοῦ σοφοῦ Μπράιτ εἶναι δυνατόν οἷος δῆποτε ν' ἀντιληφθῇ εἰς τὸ πειστικὸν τῆς Λώρας, ἧς εἰς μίαν νύκτα ἀφυπνισθεῖσα ἔντρομος ἐκάλεσεν εἰς βοήθειαν τὴν μητέρα της. Κατὰ πλῆκτος ἡ μήτηρ εὕρσκεται πρὸ τῆς καταμάζου ἀπὸ ὑγρὰν σκόνην γαιανθράκων θυγατρὸς της, ἐνθ' ἀπὸ τῆς κλίνης της ἡ Λώρα δὲν εἶχε ποσὶς ἀπομακρινθῇ. Καὶ ὁ Μπράιτ ἐξηγεῖ ὅτι ἡ Λώρα ἦτο παρούσα ταυτοχρόνως εἰς τὴν κλίνην της καὶ ἐν γαιανθρακαποθήκῃ. Ἐπὶ τῆς κλίνης της, λέγει, ἀπέμενε τὸ κοιμούμενον σῶμα, ἡδύνατο ὁμοῦ ἡ ψυχικὴ αὐτοῦ

δύναμις, ἔχουσα τὸ σχῆμα, τὴν μορφήν, τὴν θεληματικότητα καὶ τὴν ἀντίληψιν νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς ἐνύλου αὐτῆς φυλακῆς καὶ νὰ πλανηθῇ μέχρι τῆς ἀποθήκης...

Λοιπὸν μετράτε κύριοι. Ἔως τώρα ἔχομεν: Τὴν ψυχὴν τῆς Ντόρις καὶ τὸ φάσμα τῆς, τὸ σῶμα τῆς Λώρας καὶ τὸ φάσμα τῆς! Ὑπολείπεται μόνον τὸ φάσμα τοῦ Μπράττ διὰ νὰ συντροφεύῃ καὶ παρηγορῇ τὰ ἀτυχῆ φάσματα τῶν ἀδελφῶν!

Ἀσφαλῶς δὲν εἴμεθα καθόλου καλὰ. Διαβάσετε τὴν παιδαριώδη ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν δίδει περὶ τοῦ πῶς τὸ φάσμα τῆς κοιμωμένης Λώρας ἔκαμε τὸ νυκτερινὸ περιπατάκι τοῦ μέχρι τῆς καρδουναποθήκης καὶ πῶς ἔγινε ὁλόμυρο ἀπὸ τὴν σκόνην, καὶ τότε θὰ πεισθῇτε ὅτι δὲν υπερβάλλομεν τῆς πραγματικότητος.

Ὁ Μπράττ τέλος κατολήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι «τὸ φάσμα ἑνὸς νεκροῦ δὲν ἀποτελεῖ τὴν συνέχεια τοῦ ἐνυπάρχοντος ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ζωὴν φάσματος. Ἴσως εἶνε αὐτὸ τοῦτο».

Ἀλλὰ τότε ποῦ εἶναι τὰ ἰδιώματα μας φάσματα κ. Μπράττ; Ἀπὸ τί μᾶς κρατεῖτε ἀλχημάλωτα εἰς τὸ ψυχαναλυτὴρ ὄν σου; Πρέπει νὰ κάμωμεν ἐπανάστασιν διὰ νὰ μᾶς ἀποδώσῃς τὰ φάσματά μας τῶν ὁποίων διναιούμεθα; Ἡ θέλεις νὰ σοῦ κάμωμεν καμμίαν ἀναφορὰν; Θὰ τὴν διεδίδας, ὅμως ὁ κ. Δήμαρχος τῆς πόλεως μας ἢ θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν συνοδεύῃ καὶ κανέν ἐισηγήριον καὶ συστατικὸν τοῦ φίλου μας κ. Νικ. Μαρινάκη, Πράκτορος ἀτμοπλοϊκῶν Ἑταιρειῶν καὶ ἀναλαμβάνοντος τὴν διεκπαιραίωσιν ὑποθέσεων ἐν Ἀμερικῇ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΗΜΩΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

Τὴν 9ην Νομβρίου παρελθόντος ἔτους ἔληξαν αἱ διάφοροι ἐορταὶ καὶ πανηγύρεις, ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἑπικράτειαν ἐπὶ εἴναι ὁλοῦς μῆνας; ἐορτασθῆναι ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατὸν ἐτῶν ἰθνηκῆς ἡμῶν ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας.

Ἀπέβλεπον αὐταὶ νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν χαρὰν τοῦ ἔθνους ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ αὐτῇ γεγονότι; Τοῦτο δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἀρνηθῇ ὅτι εἶνε φυσικὴ συνέπεια διὰ τοὺς γνωρίζοντας μόνον τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀληθοῦς ἐλευθερίας, τῇ; ἐλευθερίας καὶ ἀνεξέλεγκτου ὑπὸ αὐθιγρέτων κυριάρχων καὶ τυράνων ζαῆς, ἀναστροφῆς, δικαιοσύνης καὶ δόσεως. Ἡ ἀπέβλεπον αὐταὶ νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸ γεγονὸς, τοῦτο καὶ τὰ εἰς αὐτοῦ ἔθνη καὶ ἡμῶν εὐεργετήματα, ὡς πολυτίμον δῶρον παρὰ τοῦ Δοτῆ

ρες παντός αγαθοῦ, καὶ ἐκδηλώσωσι δι' ὧν ἐγένοντο τὴν πρὸς Αὐτὸν εὐγνωμοσύνην τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ἐπικλήσιν τοῦ ἑνθους, ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων, ὅπως Αὐτὸς μᾶς ἀναλάβῃ καὶ πάλιν, μᾶς προστατεύσῃ καὶ ποδηγετήσῃ εἰς τὴν στοδορμίαν τῆς δευτέρας Ἑθνικῆς ἡμῶν Ἑκατονταετηρίδος. Τοῦτο καὶ μόνον δὲν δύναται δυστυχῶς καθ' ἡμᾶς, σθετῶς νὰ λειθῇ παρ' οἰωνοῦ. Καθέτι, οὔτε τὸ ἔθνος ἐν γένει, οὔτε καὶ οἱ ἀρχοντες αὐτοῦ, πολιτικοὶ τε καὶ πνευματικοί, ἔδε ξὺν ποτε διὰ τὴν αὐτὴν ἐμόρφωσαν συνειδήσιν, καὶ ὑπὸ τοιαύτων ἐμφοροῦνται αἰσθημάτων, ὅτε καὶ τὸ εἶδος τῶν ἑορτῶν τῆς Ἑκατονταετηρίδος, προδίδει καὶ συνηγορεῖ ὃ ἐν τοιαύτων συναισθημάτων ἐθνικῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἐλευθερίας του ὡς ἔφρου παρ' ἡμῶν αὐτῶν «Ὅστις μόνος συντρίβει τὰ θεσμά τῶν δεσφίων καὶ ἐλευθερώνει αὐτοὺς ἐκ καταδυναστεύσεως καὶ δουλείας» (Ψαλμ. ξη' ὁ ρζ' 10 ῥμοι 7.) Ἀλλ' οὐταὶ καὶ αἱ τυπικῶς καὶ μηχανικῶς τελεσθεῖσαι ἀνὰ πάντα τοπικὰ τῆς Ἑκατονταετηρίδος ἑορτασμοὶ τελετουργικαὶ θεολογικαὶ τοιαύτην ἀπέπνευσαν σημασίαν καὶ συν ἡμῶν παρὰ τῶν τελούντων καὶ τοιαύτην πορεῖχον εἰς τὸν ἐκκλησιαζόμενον λαὸν ὑπόμνησιν καὶ ὑπόδειξιν παρ' αὐτῶν, διὰ τὴν ὅλως ἀσχετίαν καὶ ξένων πρὸς τὸν ἑορταζόμενον γεγονὸς ψαλλομένων, ἢ ἀναγινωσκομένων ἢ ἀκόμη καὶ λαληθέντων.

Διὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑκατονταετηρίδος, διὰ τῶν δαπανηθέντων δι' αὐτὴν ἑκατομμυρίων, διὰ τῶν κινήτοποιήσεων στέλων καὶ στρατῶν πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων, καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν πρὸς τροπῶν καὶ συντάξεων καὶ ἐξάρσεως τοῦ γεγονότος εἰς τοῦ ἐκφωνηθέντος πανηγυρικοῦ παρὰ τῶν πολυαριθμῶν ρητόρων, οὐδὲν ἄλλο ἐπεδιδόχθη εἰμὴ ἡ τόνωσις καὶ ἀναζωπύρωσις τοῦ πατριωτικοῦ αἰσθήματος εἰς τὸ ἔθνος, καὶ ἡ ἀνάδειξις καὶ πάλιν νέων πατριωτῶν ἡρώων, ἀνταξίων τοῦ 1821 διὰ τὴν νέαν ἐθνικὴν περίοδον τῆς δευτέρας ἡμῶν ἑκατονταετηρίδος. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν εἰς τὸ ὅπως ἀπέδλεπον αἱ ἐπὶ 9 ὅλους μηνῶν ἀκτάπαυστοι ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις καθ' ἁπλὴν τὴν Ἑλλάδα.

Ἀλλ' εἶνε ἄρα γε τὸ τοιοῦτον εἶδος τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ ὁποῦ ἐχομεν ἀνάγκην διὰ τὴν δευτεράναξάρτητον καὶ ἐλευθέραν ἑκατονταετηρίδαν σταδιοδρομίαν; Εἶνε αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ πατριωτισμοῦ, τοῦ σηματικοῦ παλληκαρισμοῦ, ὃ ὅμοιος θὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ τὴν κατοχὴν τῶν κτηθέντων αγαθῶν τῆς ἑκατονταετηρίδος μας ἐλευθερίας, καὶ θὰ μᾶς προσπορίσῃ ἐπιμρόσθετα ἀπείρως το αὐτὰ κατὰ τὸ διδάσθημα τῆς 2ας ἑκατονταετιοῦς μας περὶ ὁδοῦ; Ἡμεῖς καὶ ἀπὸ τὸν πατριωτισμὸν τῆς πρώτης μας ἑκατονταετηρίδος ἀκόμη δὲν βλέπομεν ὅτι ἐλάβομεν πράγματι ἢ ἀπαιμήθημεν ὃ, τι εἶχε, δηλ. τὴν ἀπέχθειαν καὶ ἐξίγερσιν κατὰ τῆς αὐθαρεσίας, τῆς ἁδ.κίας καὶ τῆς καταδυναστεύσεως διὰ τῆς κτηνώδους ἰσχύος καὶ τοῦ ψεύδους, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κάμωσι μετόχους τῶν αγαθῶν τῆς ἐλευθερίας, τῆς προόδου καὶ τῆς ἐλευθέρως ἀναζητήσεως τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης τοὺς ὁμογενεῖς των, τοὺς ὁμοφύλους καὶ ὁμογλώσσους των. Καὶ εἰμεθα πεπεισμένοι ὅτι

ἦσαν τὰ συναισθήματα ταῦτα τὰ ὅποια διήγειρον καὶ ἐξήγειρον τοὺς κυριωτέ-
ρους ἡρωαζέτης ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 κατὰ τῶν ἰσχυρῶν καὶ αὐθαιρέτων
δυναστῶν των. Τὰ συναισθήματα δὲ αὐτά, καὶ αὐτὰ τὰ εὐγενῆ ἐλατήρια εἶνε
ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐνέπυσαν καὶ ἐγυγάντωσαν τὰς ψυχὰς των ὑπὲρ τὴν κτηνώδη
ἰσχὺν τῶν κυριάρχων των, ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐχαλίβδωσαν τὰ σώματά των εἰς τὸν
κατ' αὐτῶν ἀγῶνα. Καὶ τὸν τοιοῦτον εὐγενῆ ἀνθρωπισμὸν δὲν εἶδαμεν νὰ τεθῇ
ὡς πρότυπον, ὡς σύμβολον, ὡς ἐμβλημα, ὡς ἀφετηρία δημιουργίας, πατριωτῶν
διὰ τὴν 2αν μας 'Εκατοταστηρίδα, ὅποτε θὰ ἐδικαιολογοῦντο πράγματι ὅλοι αἱ
δαπάναι τῶν ἑκατομμυρίων καὶ ἄλλαι δαπάναι χρόνου καὶ χρήματος παρὰ τοῦ λα-
οῦ, διὰ τὰς τοιαύτας πανηγύρεις διότι τοιούτων, καὶ τοιούτων καὶ μόνον
πατριωτῶν ἔχομεν ἀνάγκην διὰ τὴν πρὸ ἡμῶν 2ην 'Εκατοταστὴ μας σταθι-
οδρομίαν.

«**Ἡ ἀγαπητὴ ἡμῶν πατρίς ὑπὲρ πάντα, καὶ εἴτε ἔχει μαζί της τὸ
δίκαιον εἴτε ὄχι, εἴθε νὰ ἔχη μαζί της τὴν νίκην καὶ τὸ θρίαμβον**»
εἶνε πατριωτισμός, καὶ πατριωτικαὶ ἀερολογικαὶ εὐχαὶ τοῦ εὐθνητοτάτου εἴδους,
εὐχαὶ εἰσακουσόμεναι καὶ ἐκπληρούμεναι, κατὰ κανόνα, ἀντιθέτως, ὡς διατρανοῖ
ἡ ἱστορία καὶ τὰ πράγματα. Διότι, «**Ἡ δικαιοσύνη ὑψώνει καὶ ἀναδεικνύει ἔθνος,
ἢ δὲ ἁμαρτία καὶ ἀδικία ὑπῆρξαν πάντοτε τὸ θναίδος, ἢ γάγγραινα καὶ ἐξοντώ-
τρια ἔθνων καὶ λαῶν**» (Παροιμ. ια' 19, 23. ἰδ' 34) Ὁ τοιοῦτος πατριωτισμός καὶ
ἂν ἀκόμη εἶνε εἰλικρινὴς δὲν ἔχει οὐδεμίαν συγγένειαν ἢ σχέσιν πρὸς τὸν ἀληθινὸν
πατριωτισμὸν εἶνε ἓν ἰδιοτελὲς συναισθημα καυχησιολογικῆς ἐπιδείξεως, ἢ πατρι-
ωτικῆς ὑπερηφανείας, καταγωγῆς καὶ ματαιόφρονος προγονοπληξίας καὶ πατραγα-
θίας. Ὅλα τὰ ἐλατήρια αὐτὰ καὶ τὰς ἐξωτερικεύσεις των διὰ λόγων καὶ πράξε-
ων τὰ εἶχον καὶ τὰ ἐξεδήλουν οἱ ἐν ταῖς ἡμέρας τοῦ Χριστοῦ «πατριῶται» οἱ
«**Ζηλωταί**». Ἀλλὰ διὰ τοὺς τοιούτους ἀκριβῶς-πατριώτας καὶ τοὺς μιμητάς τοῦ
πατριωτισμοῦ των, ἐκλαυσεν ὁ Χριστός, προβλέπων τὴν ὑπὸ τοιούτων πατριω-
τῶν καὶ τοιούτου πατριωτισμοῦ ἐρήμωσιν τῆς γενετῆρας Αὐτοῦ πατρίδος, καὶ διὰ
τὴν ἐπικειμένην κατάρριψιν τῆς δόξης της εἰς τὸν χοῦν, τὰ ὅποια καὶ ἐπῆλθον ἐν
τοῖς 40 περίπου ἔτων. (Λουκ. ιθ' 41—44)

Καὶ ἄνδρες καυχώμενοι ἐπὶ πατριωτισμῷ ὡς οἱ ρηθέντες Ἰουδαῖοι «**Ζηλω-
ταί**», κενοὶ καὶ ἄμειροι οἱ ἴδιοι παντὸς αἰσθήματος, δικαιοσύνης, σεβασμοῦ πρὸς
τὴν ἀλήθειαν, ἐστερημένοι πίστεως καὶ φόβου Θεοῦ, ἄμειροι παντὸς ἀληθοῦς ἐν-
διαφέροντος διὰ τὸ γενικὸν καλόν, τὴν γενικὴν εὐτυχίαν καὶ εὐημερίαν τῶν πλη-
σίον των, δὲν δύνανται νὰ εἶνε—καὶ θὰ ἐκδηλωθῶσιν ἄργά ἢ γρήγορα—εἰμὴ
ἰδιοτελεῖς, ἄδικοι, ψεῦσται, συμφεροντολόγοι, τύραννοι καὶ καταδυνάστηται, ἐκμε-
ταλλεῖται τῶν ἀδυνάτων καὶ μὴ, ὡς αὐτοί, ἐπιτηδείων, οἰστηλατούμενοι ὑπὸ τῆς
δίψης νὰ ἐπιβῶσι διὰ παντὸς μέσου τῆς ἐξουσίας πρὸς ἴδιον ὄφελος ἑαυτῶν καὶ τῶν
μετ' αὐτῶν ὁμοήθων καὶ ὁμοφρόνων, πρὸς ταχὺν καὶ εὐκολον πλουτισμὸν, πατριδο-
κάπηλοι, ἔχοντες τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦ «πατριώτου» καὶ τὸν πατριωτισμὸν ὡς κάλυμ-
μα καὶ πρόσχημα πάσης κακίας. Ἀπὸ τοιούτους δὲ πατριώτας ἐδεινοπάθησαν
καὶ δεינוπαθοῦν ὄχι ὀλίγον τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, καὶ μετ' αὐτῶν ὄχι ὀλιγώτερον
ἡ Ἑλλάς μας. Ὅτι λοιπὸν ἔχομεν ἀνάγκην διὰ τὴν νέαν μας ἐθνικὴν περίοδον

εἰς τὴν ὁποίαν εἰσερχόμεθα εἶνε πατριῶται χαρακτηῆρος, πατριῶται τοῦ τύπου ἢ μάλλον τῶν τύπων τοὺς ὁποίους δεικνύει ἡμῖν ὁ Θεὸς ἐν τῇ Λόγῳ του, ταῖς Γραφαῖς. Τοιοῦτους μᾶς δίδουσιν ὡς ὑπόδειγμα τὸν Μωϋσῆν, τὸν Ἥλιαν, τὸν Ἑλισσαιέ, τὸν Νεεμίαν, τὸν Ἑσδραν καὶ ἄλλους.

Λάβωμεν πρὸς ἐξέτασιν τὸν πατριωτισμὸν τοῦ προτελευταίου τούτου, τοῦ Νεεμίου, ὁ ὅποτος κατεῖχε θέσιν πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ἀρταξέρξου. Πᾶς ἄλλος εἰς τὴν θέσιν του μὲ τὸ περιβάλλον τῆς χλιδῆς καὶ τῆς εὐμαρείας καὶ τῆς ἀδράς πρωθυπουργικῆς μισθοδοσίας θὰ ἐλογάριαζεν ὡς καθαρὰν μωρίαν τὸ ἰδανικὸν νὰ θυσιάσῃ ταῦτα καὶ μεταβῇ εἰς Ἰουδαίαν ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν νειωσὶ ἀποκτηθεῖσαν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τῶν ὁμογενῶν [του διὰ **ΘΡΗ ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΑΖΩΟΓΟΝΗΣΕΩΣ ΤΩΝ!** Διορισθεὶς παρὰ τοῦ βασιλέως κυβερνήτης τῆς Ἰουδαίας εὗρεν ὡς καθεωρημένην καὶ νόμιμον μισθοδοσίαν μὲν 40 σίκλους ἀργυρίου, τὸν ἀναγαλὸν δὲ πρὸς διατροφήν του ἄρτον καὶ οἶνον καὶ διαφόρους ἄλλας τιμὰς καὶ ἀπολαύς, τὰ ὅποια ἀπελάμβανον ὅλοι οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ κυβερνήται. Ἀλλὰ αὐτὰ ὅλα ὁ ἀληθὴς πατριώτης κυβερνήτης τὰ ἐθεώρησεν ὡς πολυτέλειαν ἄδικον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἀπεποιήθη «**ΑΛΛ' ΕΓΩ, λέγει, ΔΕΝ ΕΚΑΜΟΝ ΟΥΤΩ ΦΟΒΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ**» (Νεσμ. εἰ. 15). Κανεὶς βεβαίως δὲν θὰ τὸν κατέκριεν ἂν καὶ αὐτός, ὅπως οἱ προκάτοχοί του, ἐκαμνε χρῆσιν τῶν νομίμων αὐτῶν δικαιωμάτων του. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἀληθῆ Πατριώτην Νεεμίαν δὲν ἐτίθετο ζήτημα τί ἐφρόνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τί ἐφρόνει ὁ Θεὸς διὰ τὸ νὰ μισθοδοτῇται αὐτὸς τόσο ἀδρῶς ἀπὸ τὸν ἰδρῶτα καὶ τὰς στερήσεις καὶ τὴν δυστυχίαν τῶν συμπατριωτῶν του.

Ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος, ὁ πραγματικὸς πατριώτης δὲν μετρεῖ, δὲν κανονίζει τὰς ἀρχάς καὶ πράξεις του μὲ τὸν γνώμονα τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ κριτηρίου τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν καθιερωμένων ἡθῶν, ἐθίμων καὶ νομίμων, ἀλλὰ μὲ τὸν γνώμονα τοῦ δικαίου καὶ τὰς ἀποφάνσεις τοῦ Ὑπερτάτου Κριτηρίου περὶ δικαίου καὶ ἠθικῆς, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τοῦ φόβου τοῦ ὑπερτάτου Κριτοῦ,

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΣ

Ο ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΛΕΙΤΑΙ ΠΡΟΣ ΔΡΑΣΙΝ διὰ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ συνταράξαι τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν ἐγκλήματος τῆς Καλλιθέας. Διὰ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνήσυχος λίαν δι' ὅσα πάσης φύσεως ἐγκλήματα συμβαίνουν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ἀρξικμένην ἐξάρθρωσιν τῆς οἰκογενείας τὴν φθάσασαν εἰς τὸ σημεῖον ὥστε σύζυγος, πενθερά καὶ ἐξάδελφος ἀπὸ συμφώνου νὰ φονεύσῃ καὶ τεμαχίσῃ τὸν σύζυγον, καλεῖ εἰς συναγερμὸν τὸν Κλῆρον τὸν ἐφημεριακόν, ὅπως διὰ τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς ἐν γένει κοινωνικῆς δράσεώς του εὖ μόνον ἀνακῆψῃ τὴν εἰς τὸν κατήφορον ἐπικινδύνως βαίνουσαν κοινωνίαν, ἀλλὰ καὶ σώσῃ αὐτὴν ὁρατὰ λόγια! Ἀλλ' ὅταν ἕνας στρατὸς ἀμύνης καὶ σωτηρίας, ἀφεθῇ ἀνεῦ ὁ-

πλων, άνευ έφοδίων, άγύμναστος και άμοιρος τής πολεμικής τέχνης, επί τῇ έγ-
κληματικῇ προφάσει πῶς έχθρός δέν ύπάρχει, ἤ εἶνε δυτατόν νά φανῇ, επί τῇ
έγκληματικῇ προφάσει πῶς τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα εἶναι άκμαῖον, πῶς ὁ λαὸς
θρησκειέται, διότι εκτελεῖ άσυνειδήτως τὴν ξηράν και άγονον τυποκολατρείαν,
πῶς θά σώσῃ ὁ στρατὸς αὐτός ἢ θά άποστρέψῃ τὸν κίνδυνον;
Ὁ έχθρός άπειλητικὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν χώραν και κατακτᾷ αὐτὴν χωρίς
άντίστασιν, διότι ὁ στρατὸς τῆς Έκκλησίας εἶνε άνίκανος νά τὸν άντικρύσῃ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΚΙΡΤΑ ΑΠΟ ΧΑΡΑΝ ΚΑΘΕ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ὅταν βλέπῃ
ὅτι πριτανεύῃ ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἡ άντίληψις και ὁ πόθος τῆς Ένώσεως τῆς Ὁρ-
θοδόξου Έκκλησίας μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς τοιαύτης. Οἱ Ἀγγλικανοὶ ποθοῦν
ζωηρότατα τὴν ένωσιν των με ἡμᾶς και άνυπομονοῦν μάλιστα πότε ἡμεῖς θά
τοὺς δώσωμεν τὸ άδελφικὸ χέρι. Έδήλωσαν ὅτι χάριν τῆς Ένώσεως άπορρίπτουν
κάθε τι μὴ ὀρθόδοξον και άναγνωρίζουν και άποδέχονται ὅλα ὅσα ἡμεῖς οἱ ὀρθό-
δοξοὶ πιστεύομεν. Μόνον στενοκέφαλοι ἐξ ἡμῶν δύνανται νά ἔχουν άντιρρήσεις.
Ἀλλ' οἱ στενοκέφαλοι δέν πρέπει πονέ νά λαμβάνωνται ὅπ' ὅφιν.

ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΟΝ ΟΙ ΣΤΕΝΟΚΕΦΑΛΟΙ και οἱ Ἀρμένιοι θά ἦσαν ἡ-
νωμένοι με ἡμᾶς και οἱ Παλαιοκαθολικοὶ και οἱ Ἀρθουνοὶ, και ποῖος ξεύρει και
πόσοι ἄλλοι. Ὅλοι αὐτοὶ ἔδειξαν κατ' επανάληψιν διάθεσιν πρὸς ένωσιν.

ΗΡΛΗΘΗΣΑΝ ΟΤΙ ΕΓΓΡΑΦΩΣ ΕΖΗΤΟΥΝ οἱ αντιπρόσωποι τῶν Ιερατι-
κῶν συνδέσμων Ἡρακλείου, Ρεθύμνης και Χανίων. Ἐζήτουν δι' ὁποινῆματος
ὑποβληθέντος τὴν 27ην παρελθόντος μηνὸς πρὸς τὴν Γεν. Διοίκησιν δύο πράγ-
ματα: Τὴν άφομοίωσιν τῆς Κρήτης εκκλησιαστικῶς και οἰκονομικῶς με τὴν Έκ-
κλησίαν τοῦ λοιποῦ κράτους. Και ένῶ ἐζήτουν αὐτὰ έγγράφως, ένώπιον τοῦ κ.
Γενικοῦ Διοικητοῦ ἐδήλωσαν κατηγορηματικῶς ὅτι άρκοῦνται μόνον εἰς τὴν
ἐκκλησιαστικὴν άφομοίωσιν, ἄπο κ ρ ο ὑ ο υ ν ὁ ε τ ῆ ν οἱ κ ο ν ο μ ι κ ῆ ν ἔ-
πι τ ο ὕ π α ρ ὀ ν τ ο ς ! Ὁ ἡμέτερος διευθυντῆς παρὼν μεταξύ αὐτῶν ένώπιον
τοῦ κ. Γεν. Διοικητοῦ, διεμαρτυρήθη διὰ τὸ γινόμενον μέγιστον λάθος, νά ζητη-
ται ἡ εκκλ. άφομοίωσις, οὐχὶ δὲ ἡ οἰκονομικῇ, ἡ ὁποία ένδιαφέρει άμέσως και
τά μέγιστα τὸν δυστυχῇ ἐφημεριακὸν Κληρὸν τῆς Κρήτης. Οἱ τὴν άφομοίωσιν
τῆς Ἑλλησίας Κρήτης με τὴν τῆς Ἑλλάδος ζητήσαντες χωρίς τὴν οἰκονομι-
κὴν τοιαύτην, ζητοῦν τὴν διόρθωσιν ἐνὸς σφάλματος κατὰ τὸ ἡμῖς και άφί-
νου ἀδιόρθωτον ἐκεῖνο άκριβῶς, διὰ τὸ ὁποῖον λέγουν πῶς κινεῦνται ! Ἀς γί-
νῃ, εἶπον, ἡ εκκλ. άφομοίωσις και ἡ οἰκοοομικῇ ἄς μείνῃ, ἀφοῦ οἱ ... δέν τὴν
θέλουν. Μὰ ἀφοῦ οἱ ... δέν τὴν θέλουν τώρα, θά τὴν θέλουν αὔριον;

ΕΙΝΕ ΑΥΠΗΡΑ ΔΙΑΝ ὅσα ἔλαβον χώραν μετὰ τοῦ θεοφιλεστάτου Ρε-
θύμνης και Αὔλοποτάμου και τοῦ αντιπροσώπου τῶν ἐφημερίων και μέλου-
Ο. Δ. Μ. Περιουσίας Νομοῦ Ρεθύμνης αἰδ. κ. Σπυρ. Δημητρακάτι. Ὁ
σμενήσας τὸ τοῦ Θουκυδ. « τ ἄ χ ο ς κ α ι ἄ ρ γ ῆ δ ὕ ο τ »
τ ῆ ε ὕ β ο υ λ ῖ α », ὕβρισε και ἠπέλιψε τὸν δεύτερον
τὸν ἐπίσκοπον, μὴ αὐθόρμη εἶναι.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ. Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὴν ἐξῆς προσευχὴν τὴν ὁποῖαν ὁ Τζῶν Ρόκφελλερ συνέταξε καὶ τὴν ὁποῖαν ἐπαναλαμβάνουν καθ' ἐκάστην πρωτὶν ὅλα τὰ μέλη νῆς οἰκογενείας του : « Κύριε δίδε εἰς ἡμᾶς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μοιραζώμεθα μετὰ τοῦ πληθίου μας τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἀφθόνηως μᾶς χορηγεῖς. Βοήθησέ μας νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἔχομεν συμφέρον νὰ διανέμωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς μέγα μέρος τοῦ πλούτου τὸν ὁποῖον ἠθέλησας νὰ συσσωρεύσωμεν. Ἡ γενναιοδωρία Σου μᾶς ἔδωκε πολλὰ. Ὡς δίδωμεν καὶ ἡμεῖς πολλὰ, εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἀδελφοὺς μας. Ὡς ἀφιερῶσωμεν τὴν ἐν τῇ γῇ ὑπαρξίν μας εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων, ἀφοῦ ὅ,τι δίδωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸ δίδωμεν εἰς Σε, ὦ Θεέ μου».

ΤΟΛΣΤΟΙ ΚΑΙ ΓΚΑΝΤΙ

Ὅτι ὁ Κομμουνισμὸς παίζει μεγάλον ρόλον εἰς τὸ κίνημα τοῦ Μαχάτμα Γκάντι ἦτο γνωστὸν. Ἄλλ' ὅτι ἐνέχεται εἰς αὐτὸ καὶ ὁ Τολστόϊ διὰ πρώτην φοράν ἀποκαλύπτεται. Ὁ μέγας φιλόσοφος δὲν συμμετέσχεν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ κίνημα ὅπως συμμετέχουν οἱ Μπολσεβίκοι, δεδομένου, ἄλλως τε, ὅτι ὁ Λέων Τολστόϊ ἀπέθανε πρὸ εἰκοσαετίας. Εἶναι ὅμως καταφανὲς ὅτι ἡ ἐπιρροή τῆς διδασκαλίας του, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰς ὁμολογίας τοῦ ἰδίου Γκάντι εἰς ἐπιστολάς του. Γράφων εἰς τὸν Ρῶσσον Τσερτκόφ, ἀπὸ τὴν φυλακὴν του, ὁ Γκάντι ὁμολογεῖ ὅτι ἀπὸ τὸν Τολστόϊ ἐνεπνεύσθη τὰς ἀρχάς του «νὰ μὴ ἀποδίδῃ κανεὶς κακὸν ἀντὶ κακοῦ» ν' ἀποφεύγῃ τὴν βίαν, ν' ἀγωνίζεται χωρὶς νὰ παρεκτρέπεται. «Ἄν—ἐπιλέγει—αἱ Ἰνδίαὶ κατερθώσουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των χωρὶς νὰ καταφύγουν εἰς βίαια μέσα, ἡ νίκη αὐτῇ θὰ ὠφελήσῃ σημαντικώτατα τὴν ὑπόθεσιν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης». Ὁρθότατα ὅλα οὗτα, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ νὰ μὴ ἀπαδίδῃ κανεὶς «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ δόντα ἀντὶ δόντος» δὲν εἶναι τοῦ Τολστόϊ, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Μαχάτμα, συνεπῶς, εἶναι οὐσιαστικῶς Χριστιανὸς.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Ἀπὸ τὸ 1916-1918, ἡ Περίθαλψις τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς ἐβοήθησε 1.500.000 περίπου ἄτομα, ἐθεράπευσε ἀπὸ διάφορα νοσήματα 132.552 ὄρφανὰ, καὶ ἀπεκατέστησεν 104.421 παιδία εἰς 1700 πόλεις καὶ χωρία, εἰς τὴν Μακεδονίαν, Παλαιὰν Ἑλλάδα, Αἴγυπτον, Περσίαν, Συρίαν, Παλαιστίνην, Γαλλίαν καὶ Καυκάσον. Κατὰ τὰ 12 αὐτὰ ἔτη ἡ Περίθαλψις τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς ἐδαπάνησε τὸ ποσὸν τῶν 87.581.041 δολλαρίων. Τὸ ὅλον ποσὸν τὸ ὁποῖον συνελέγη ὑπὸ τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου ἀνέρχεται εἰς 105000.000 δολ. Ἀπαιτοῦνται δὲ 6.000.000 ἀκόμη δολάρια διὰ τὴν πλήρη διεκπαιρέωσιν τοῦ ἔργου.

Εἰς τὰς ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουν 108 φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα, ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τῶν ὁποίων φθάνει εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Τὰ κεφάλαια τῶν φιλανθρωπικῶν τούτων ἰδρυμάτων ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν τοῦ 1.000.000.000 δολλαρίων.